

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 50 d broj 604

BEZ NADE

J. R. Roberts

BEZ NADE

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR „Vjesnik“ (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR „Vjesnik“, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije „Romani i stripovi“: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čuklj** („Laso“), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke „Super strip“ i „Trag“), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašček**, **Ana Župan** („Život“).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ozegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 604

J. R. ROBERTS: BEZ NADE

Naslov originala: **QUANAHA'S REVENGE**

Recenzija: **Siniša Škarica**

Copyright: **Robert J. Randisi**, posredstvom **G. P. A., München**

Prijevod: **Jadranka Ivčić**

LASO 604 izlazi 10. 05. 1985.

I

Godine 1836. devetogodišnja Cynthia Ann Parker oteta je iz Parker's Forta u Teksasu, malog naselja kojeg su osnovali njeni roditelji u blizini grada Grosebecka. Komanči su je oteli s još četiri osobe prilikom napada na naselje. Djevojčica se prilagodila indijanskom načinu života i prije osamnaeste postala ženom Petea Nacona, mladoga poglavice, plemena Nocona Komanča. Iz toga se braka rodio sin Quanah. Mladić se ni po čemu drugome nije razlikovao od ostalih Komanča, osim po sivoplavim očima i nešto svjetlijoj boji kože. Poslije dvadeset i četiri godine, četrdeset teksaških rendžera i dvadeset i jedan pripadnik američke konjice napali su grupu Nocona ulogorenu u blizini Pease Rivera, ubili nekolicinu, a neke zarobili. Poslije okršaja zapazili su ženu svijetle puti i modrih očiju. Posumnjavši odmah tko je ona, pozvali su Cynthijina ujaka i tako utvrdili njen identitet. Nju i njenu kćerku, Prerijski Cvijet povelili su u Istočni Teksas k Parkerovima. Njeni su joj rodaci željeli dobro, ali Cynthia je nekoliko puta pokušala pobjeći mužu, a 1864. pošto joj je umrla kći odbijala je hranu i umrla od gladi.

Quanah tada nije ostao samo bez majke i sestre, već mu je i otac umro od tuge, a ubrzo za njim i brat Pecos. Poslije toga Quanah je napustio svoje pleme i pridružio se Komančima Kwahadies, jamačno privučen njihovom reputacijom vještih jahača.

Godine 1870. Quanah Parker, kako su ga nazivali bijelci, postaje posljednji veliki poglavica Komanča.

Sa svojim ljudima Quanah je bespoštedno napadao granična naselja u velikom dijelu Teksasa. Pukovnik Ronald Slidell Mackenzie je zadužen da okonča napade Quanhove grupe u Teksasu.

Zapadni Teksas, 1873.

— Kad će se taj divljak pojaviti, Jede? — pitao je Amos Holt, brišući rupcem oznojeno čelo.

— Nemoj da te čuje, Amose — obrati se Jed Jordan svome ortaku.

— On nije običan divljak. divlja.

— Znam. Čuo sam priče o velikom poglavici, Quahanu Parkeru. Unatoč tomu, on je običan crvenokožac — rekao je čovjek prezirno pljunuvši na zemlju.

— On je za svoje ljude bog — nastavi Jordan ozbiljno. — Spremni su slijediti ga i do samoga pakla.

Amose. A prije ili poslije u paklu ćemo se s njima i sresti.

– Što kasnije, to bolje za mene – reče Holt, zureći u sunce što je nemilice peklo. – Prokleta sunce – rekao je ponovo otirući znoj sa čela.

Jordan je pažljivo promatrao okolinu u potrazi za nekim znakom života. Dva su muškarca sjedila ispred svojih kola u blizini Staked Plainsa, mjesta na koje se Quanah Parker uvijek vraćao sa svojim Komančima Kwahadi nakon ratničkih pohoda. Nedavno je pukovnik Ronald Slidell Mackenzie, kojega je general Grant nazvao najperspektivnijim oficirom armije uhvatio 124 Komanča, doduše, plemena Kotsotekas. No svi su se Komanči, uključujući i Quanahove, osjetili pogodnim tim činom. U posljednje vrijeme prorijedili su se indijanski napadi na bijelce, pa je američka vlada to protumačila dobrim znakom. Smatrali su da su se ratnici spremni pridružiti većini svojih sunarodnjaka koji su prihvatili »mir« i žive u rezervatu Fort Sills u središtu Teksasa. U znak dobre vjere, vlada je oslobodila zarobljene Komanče. Nije pri tom znala kakve su Quanahove namjere.

Svoje napade su smanjili samo zato što su se bojali represalija nad svojom braćom i sestrama. Sad, pošto su oni pušteni na slobodu, ništa neće spriječiti velikoga poglavicu da nastavi svoj ubilački pohod protiv bijelaca. A taj pohod je djelomice i osveta za smrt njegove majke i sestre.

Jordan je došao ovamo sklopiti posao s Quanahom. Znao je da je poglavici potrebno oružje, pogotovo sada kada se sprema na još veće ratničke pohode. Jeda se ni

najmanje nije ticalo što će to oružje poslužiti ubijanju njegovih sunarodnjaka. Jedino što ga zanima je novac koji će zaraditi prodajom ukradene stoke s kojom će mu Quanah platiti oružje.

Deset sanduka »vinčesterki 73«, najboljih pušaka koje su do tada proizvedene. Ukupno dvjesta pušaka.

– Prokletstvo, pojavi se već jednom, pasji sine – gundao je Amos Holt.

Holt i Jordan su bili ortaci u nedopuštenim poslovima, s Indijancima i bijelcima, ali ovo je najveći posao koji su do sada poduzeli.

Osim toga, ovo je samo početak. Jordan je znao da će se obogatiti, zahvaljujući sukobu Indijanaca i bijelaca.

– Smiri se – rekao je prijatelju. – Ako Komanči osjete da ih se bojiš, gotov si.

– Do vraga, Jede, nikada me prije nisi vodio sa sobom. Zašto si sada morao?

– Jer je ovo najveći posao dosad, Amose. Quanah je čovjek koji ima osjećaj za čast i neće sklopiti posao s nekim tko mu se boji pogledati u oči.

– Zašto si mu spomenuo mene? – pitao je Holt nezadovoljno.

– Nisi valjda mislio da ću lagati Quanahu?

Holt prezirno mahne glavom i ponovo obriše čelo.

Jedu Jordanu bilo je skoro četrdeset godina, visok i naočit, snažnih pesnica i brz na revolveru. Veoma je uporan i čvrst. U svakom slučaju opasan.

Amos Holt je bio sasvim drugačiji. Vezuje ih jedino pohlepa. Poput svoga ortaka spreman je uraditi sve, ne birajući sredstva da se domogne novca. Inače, bio je to čov-

jek srednje visine, prilično zdepast, vrlo blijed i nesiguran. Kukavičluk Amosa Holta je jedina osobina koja je u njega jača od pohlepe. Zato se i udružio s mnogo snažnijim i odvažnijim Jordanom, čovjekom deset godina mladim, mnogo hrabrijim a i pohlepnijim.

– Evo ih – javi se Jordan iznenada, i Holt podigne glavu.

– Gdje? – glas mu je zvučao prestrašeno.

– Tamo – pokaže Jordan ispruživši ruku. Holt je ugledao petnaestak jahača, koji su se sve više približavali. Sve je jasnije vidio čovjeka koji ih je vodio. Visok i vitak sjedio je na konju, širokih ramena i prsiju.

– Ostani miran – reče Jordan kad se Holt počeo micati. – Ne miči se dok ja to ne uradim. Za ime svijeta, nemoj ništa govoriti. To što se znojiš pripisat će suncu, ali glas će ti odati strah. Ne želim umrijeti samo zato što si ti kukavica. Jasno?

– D... da jasno.

– Dobro onda šuti.

Indijanci su zastali desetak metara od Holta i Jordana. Njihov poglavica gipko sjaha i pride bijelcima. Quanah Parker nije odgovarao Holtovoj predodžbi o Indijancu. Osobito zbog modrih očiju.

– Imaš li oružje za mene? – pitao je poglavica dubokim glasom, obrativši se Jordanu i posve zanemarivši Holta.

– U kolima. Jesi li platio onoliko koliko smo se dogovorili? – upita Jordan.

Quanah izvuče veliki nož s drškom od slonovače, a Holt osjeti mučninu. Očekivao je da će Indijanc zarinuti oštricu u želudac njegova ortaka, ali umjesto toga on ga mirno preda Jordanu.

Holt nije znao za dogovor. Čim su Quanahovi ljudi predali stoku na određenome mjestu, Jordanov čovjek predao im je nož, što je bio dokaz o plaćanju. Jordan je znao da Indijanci nisu mogli ubiti njegova čovjeka i pronaći nož, jer je nož bio dobro sakriven i predan tek pošto je isporučena stoka. Osim toga, Quanah ga nikada nije prevario, te nije imao osobitog razloga za sumnju.

– Puške su u kolima – reče svečanim glasom.

Quanah dade znak svojim ljudima i oni su počeli prazniti kola. Sanduke s puškama tovarili su na konje.

– Uskoro ćeš imati više? – pitao je Quanah.

– Imat ću – uvjeri ga Jordan.

Quanah kimne glavom i okrene se da pode, ali ga Jordanov glas zaustavi.

– Moram moliti za uslugu – rekao je dovoljno glasno da ga poglavica čuje, ali ne i Holt.

Poglavica se okrene i bezizražajno ga pogleda, čekajući nastavak.

– Treba mi jedna strijela – rekao je Jordan.

Quanah se okrene prema nekom ratniku i uzme jednu strijelu te je pruži Jordanu.

– Hvala.

Quanah nije odgovorio. Uzjahao je svoga vranca i zajedno sa svojim ljudima i s dvjesta pušaka krenuo dalje.

Jordan se vrati do kola. Holt se znojio više no prije.

– Još se bojiš? – upita ga podrugljivo.

– Do vraga – promrsi Holt.

– Bio si uplašen, nije li tako? – bio je uporan Jordan.

– Jesam, pa što? – odvratio je njegov ortak prkosno.

– Amose, pomoći ću ti da se više nikada ne bojiš – ponudi mu Jordan.

Holt pljune. Nije volio da mu se netko ruga, a najmanje Jordan. Znao je da nije hrabar, pa što onda? Mnogi su hrabri muškarci odavna pokopani, a on je još živ.

– Što će ti to? – upita Jordana pokazujući na strelicu.

– Oh, to je suvenir – odvrati nemarno.

– Suvenir? Što će ti, do vraga?

– Oh, nije za mene, Amose – nastavi Jordan hladno – već za tebe.

– Što... – počne Holt, ali se riječ pretvori u krik kada mu je Jordan svom snagom zario strelicu u trbuh. Iskolačenih očiju i otvorenih usta uzalud je pokušavao izvući strelicu. Nije imao dovoljno snage. Jed Jordan je hladno promatrao svoga bivšeg ortaka kako pada na koljena, uzalud pokušavajući da izvuče strelicu.

– Čekaj, Amrose, pomoći ću ti.

Sagne se, dohvati kraj strelice i gurne ga još dublje.

Iz Amosova grla dopiralo je samo krkljanje, dok je padao na leđa. Sunce koje je toliko mrzio nemilosrdno je peklo njegovu svijetlu kožu, ali nije imao snage da zakloni lice, čak ni oči. Ležat će tako ispružen na zemlji i zuriti u užarenu sunčevu kuglu sve dok ne iskrvari i umre. A to će još dugo potrajati.

II

FORT SILL, TEKSAS 1873.

Lipanj je bio vruć, a srpanj još vrući. Da sam mogao zaobići Fort Sill, sigurno bih to bio uradio. No trebao sam vode, a jedan od za-

prežnih konja ozlijedio je nogu, pa nisam imao drugog izlaza.

Suha ispucana zemlja izvan tvrđave doslovce je bila preplavljena indijanskom djecom, ženama, starcima i ratnicima. Svi ti Komanci su se predali, potpisavši mirovni sporazum, i suglasili se da žive u rezervatu Fort Sill dok im se ne pronade prostor negdje drugdje gdje će moći ostati zavijek.

Vodeći konje kroz to more ljudi, opazio sam da ih je polovina izglednija ili bolesna. Neki su se doimali napola mrtvi. Šatori su bili podignuti na tom prostoru, ali ljudi je bilo toliko da su mnogi ležali izvan njih.

Bio sam dvadesetak metara udaljen od ulaza u tvrđavu, kada mi je pažnju privuklo komešanje iza jednog šatora. Mlada Indijanka je vrištala, trčeći oko šatora dok su za njom jurila tri vojnika.

Zaustavio sam kola i promatrao kako je hvataju. Ona je još vikala, a oni su se raskalašeno smijali. Dvojica su je oborila na zemlju i držala je, a treći joj je strgnuo kožnatu haljinu otkrivajući mlade grudi. Djevojčici je moglo biti trinaest ili četrnaest godina, no bilo je očito što vojnici namjeravaju.

Još je vikala, a oni su se smijali kad sam im prišao blizu.

Čovjeka koji je htio silovati djevojčicu, zgrabio sam za ramena, snažno ga povukao uvis i odbacio nekoliko metara iza sebe.

Druga dvojica su klečala držeći joj ruke. Vidjevši što sam uradio njihovu prijatelju, počeli su ustajati. Lijevom sam nogom udario jednog u grudi tako da se otkotrljao u prašinu, a desnom rukom drugoga posred brade, pa je i on pao.

Zatim sam pomogao djevojčici da ustane.

– Bježi odavde – rekao sam. Nisam znao je li me razumjela, ali pobjegla je poput uplašena zečica.

– Gospodine, učinili ste veliku grešku – čuo sam glas iza sebe.

Okrenuo sam se i našao licem u lice sa snažnim čovjekom tridesetih godina kojega sam prvoga oborio. Vidio sam da na uniformi ima tri pruge.

– Naredniče – rekao sam jasno – ako vi ili vaši prijatelji posegnete za oružjem, vi ćete prvi biti mrtvi.

Pogledao je moj revolver, a zatim mene u oči.

– Zar je trinaestogodišnja Indijanka vrijedna vašega života? – nastavio sam.

Postavio sam se tako da ih svu trojicu imam na oku. Ostala dvojica su ustala. Vidio sam da su mlada od narednika i po godinama i po činu. Gledali su u njega kao da ga pitaju što da urade.

Narednik nije dugo razmišljao, jer je odgovor pročitao na mom licu.

– Do vraga, ne – rekao je napokon. – Nijedna prljava mala žena nije toga vrijedna – obratio se svojim prijateljima, a zatim se ponovo okrenuo meni. – Ali mi ćemo se još sresti, gospodine. U to možete biti sigurni.

– Računat ću na to – rekao sam oštro i okrenuo se prema konjima.

III

Unutar tvrđave bio je cijeli mali grad. Najprije sam pošao do konjušnice.

– Čini se da vam je konj ozlijeđen – reče konjušar.

– Da. Što mislite kad će moći nastaviti put? – pitao sam.

– Da sam na vašem mjestu, noćio bih ovdje. Neka se konj odmori, pa ćemo vidjeti sutra ujutro.

– Koliko je do najbližega grada?

– Vrlo daleko, pogotovo za vašega konja.

– Dobro, pobrinite se za nj, a i za moga vranca – dodao sam pokazujući na svoga Dukea.

– Bez brige – čovjek je mogao biti mojih godina i očito dobar poznavalac konja. Vidio sam da moga krupnoga vranca promatra s divljenjem, premda ga nije obasuo las-kavim riječima kao većina ljudi.

Grad što se pružao iza tvrđave imao je samo dvije ulice i nekoliko raštrkanih kuća u kojima su živjeli trgovci i vojnici s obiteljima. Salun nije bio samo salun, nego ujedno i pošta i prodavaonica. Sve na jednom mjestu. Naručio sam pivo i sjeo na drvenu klupu, lagano ga pijuckajući.

Nisam ga stigao popiti do kraja.

Četiri vojnika su iznenada ušla, a među njima sam odmah prepoznao moga znanca narednika. Nije gubio vrijeme da me uvjeri kako zaista drži riječ.

Prišli su mome stolu.

– Oprostite, gospodine – rekao je narednik uljudnim glasom. – Možete li nam reći svoje ime?

– Clint Adams – odgovorio sam mirno.

– Gospodine Adamse, željeli bismo da podete s nama, molim vas – rekao je.

– Kamo?

– Molim vas, gospodine.

– Neću dok mi ne kažete kamo – bio sam uporan.

Ljutito je stisnuo usnice.

– Gospodine Adamse, naš zapovjednik bi želio govoriti s vama. Ako ne podete s nama dobrom voljom, bit ćemo prisiljeni da vas uhapsimo.

– Zašto ne? Siguran sam da će željeti čuti kako su tri vojnika pokušala napastovati indijansku djevojčicu. – Ustao sam. – Hajdemo, naredniče. Jedva čekam da se sastanem s vašim zapovjednikom.

IV

Dok su me vodili prema kasarni pitao sam se kakvo će objašnjenje smisliti narednik za pokušaj silovanja djevojčice. Ubrzo smo se našli u predvorju zapovjednikove sobe. Moj znanac narednik ušao je u drugu sobu, a neki drugi narednik je sjedio za radnim stolom i nešto zapisivao.

– Pričekat ćete ovdje nekoliko minuta – obratio mi se ljubazno.

– Pukovnik će vas uskoro primiti. Nedugo zatim otvore se vrata pukovnikove sobe, i narednik koji me je doveo dade znak da pridem bliže.

– Možete ući.

Čovjek koji je sjedio za velikim stolom imao je oznake pukovnika, ali mu nije bilo više od tridesetak godina. Za mladoga oficira stekao je izuzetan položaj time što je postavljen za zapovjednika važne tvrđave kakva je Fort Sill, zajedno s rezervatom, a da ne spominjemo Quanaha Parkera i njegove ratnike koji haraju okolinom.

– Možete ići, naredniče – čuo sam zvonki glas.

– Da, gospodine – odvrati moj znanac smjerno i bez riječi napusti sobu.

– Gospodine Adamse?

– Da.

– Ja sam pukovnik Mackenzie, Roland Mackenzie. Zapovjednik sam Fort Silla – dodao je kao da to nisam znao.

– To ostavlja dubok dojam na mene.

– Što to? – pitao je sumnjičavo.

– Činjenica da tako mlad čovjek zapovijeda ovakvom tvrđavom.

Nisam ga želio time uvrijediti, ali on se nije razveselio mojoj opasci, te sam otkrio da pukovnik ne voli da ga se podsjeća na njegove godine.

– Dovoljno sam sposoban i vješt da budem na takvu položaju, gospodine Adamse. General Grant me je postavio na ovo mjesto i ja sam siguran da sam dosad već opravdao njegovo povjerenje – govorio je pomalo oholo.

– Siguran sam da je tako, pukovniče – kazao sam pomirljivo.

– Koliko shvaćam, gospodine Adamse, umiješali ste se kad su trojica mojih ljudi pokušali uhapsiti jednu osobu iz indijanskog rezervata...

– Uhapsiti? – pitao sam zapanjeno. – Zar tako nazivate silovanje? Trojica vojnika američke armije pokušala su silovati trinaestogodišnju indijansku djevojčicu i ja sam se zato umiješao.

Mackenzie me mirno pogleda.

– Već su me upozorili da biste mogli na sičan način optužiti moje vojnike, gospodine Adamse.

– Optužiti?

– Čuo sam da je njena odjeća bila pokidana dok su je pokušali prisiliti da im se mirno preda. Možda ste pretpostavili da je zaista posrijedi nešto drugo, a ne odvođenje u zatvor, i stoga vas neću uhapsiti.

– Uhapsiti? – zaprepašteno sam izgovorio tu riječ. – Mene?

– Da, gospodine Adamse. Ne mogu dopustiti da se civili miješaju u provođenje vojničkih...

– Čak ako to provođenje uključuje silovanje djevojčice? – pitao sam oštro.

– Gospodine Adamse – Mac kenzi je glas postao leden. – Morat ću vas moliti da ne spominjete takve užasne optužbe, ako ih ne možete potkrijepiti dokazima.

– Lako je to dokazati. – Pogledao sam ga u oči. – Dovoljno je da pitate djevojčicu.

– Mislite tu malu Indijanku? – glas je odao prezir što ga osjeća prema Indijancima. – Bojim se da se ne bismo mogli osloniti na njen iskaz, zar ne?

– A možete na iskaz vaših ljudi? – podrugljivo sam ga promatrao.

– Moji su ljudi vojnici američke armije, gospodine Adamse, te sam prisiljen prihvatiti njihovu riječ i vjerovati im.

– Shvaćam – promrmljao sam. – Mogu li pitati zašto je ta djevojčica trebala biti uhapšena?

– Uporni ste, gospodine Adamse. Vidio sam kako mali Indijanci ubijaju naše ljude – rekao je istaknuvši riječ »mali«.

– Siguran sam da jeste – rekao sam hladno. – Ipak možete li mi reći za što je djevojčica optužena?

– Za krađu.

– A što je ukrala?

– Jedno pile.

– Pile? – ponovio sam. – Cijelo pile?

– Krađa hrane uvreda je za te divljake, gospodine Adamse – rekao je.

– Siguran sam da jest. Je li djevojčica još pod optužbom?

– Dakako.

– A što kad bi platila pile?

Podrugljivo se nasmijao.

– Čine?

– Vaši su vojnici znali čime.

– Adamse...

– Molim vas, pukovniče, kad bi platila...

– Kad bi platila, oslobodio bih je optužbe – rekao je vrlo brzo kao da se takva mogućnost nikada neće ostvariti. – Nadam se da sam bio dovoljno jasan...

– Koliko?

– Molim? – pogledao me s nerazumijevanjem.

– Pitao sam koliko dugujem za pile?

Nekoliko je trenutaka zurio u mene kao da nije razumio.

– Jesam li vas dobro razumio? – upitao je konačno. – Želite platiti to pile?

– Izvrsno ste me razumjeli, pukovniče – izvukao sam novac. Bacio sam jedan dolar na stol. – Mislite li da je to dovoljno?

Znao sam da je bilo više nego dovoljno, a i on je to dobro znao. Zurio je trenutak u novac. Zatim ga je podigao i ponovo se u nj zagledao.

– To je dovoljno, gospodine Adamse.

– Nadam se da ćete reći svojim ljudima da više nema razloga za... ovaj... hapšenje te djevojčice – rekao sam namjerno razvlačeći riječi.

Stisnuo je usnice.

– Da, tako ću im kazati.

– Hvala vam. Mogu li sada poći?

– Želio bih da jasno shvatite da se ne smijete ubuduće miješati u posao mojih ljudi, gospodine Adamse.

– Tako dugo dok vaši ljudi ne napastuju djecu, možete biti sigurni da neću zabadati nos u njihov posao.

– Izlazite iz moje sobe, Adamse, a savjetovao bih vam da što prije odete i iz Fort Silla. Jeste li razumjeli?

Ugladenosti je nestalo, a ostao je samo ljutiti ambiciozni zapovjednik.

– Oh, jesam, savršeno dobro, pukovniče. Budite uvjereni da ću što prije nastojati otići odavde.

– Pobrinit ću se da to uradite. Stigao sam do vrata i okrenuo se ošinuivši ga ostrim pogledom.

– Oh, pukovniče – lice mi poprimi nevin izražaj.

– Što je? – pitao je kruto.

– Siguran sam da bi general Grant bio ponosan kad bi vidio kako uzorno obavljaju svoju dužnost vaši ljudi u Fort Sillu. – Namignuo sam preneraženome pukovniku prije nego što sam zatvorio vrata i dobacio još jednom. – Sjajno, zaista.

V

Koračajući kroz kasarnu bio sam svjestan da sam u središtu pažnje. Očito se pročulo za moj dolazak ovamo. Narednik i dva kaplara bili su u hodniku. Nisu mi prišli, ali bio sam siguran da su svima ispričali kako sam pokvario njihovu zabavu, te sam od onoga trena bio označen.

Krenuo sam natrag u salun na piće, to više što ono nisam bio ispio do kraja, ali me zaustavi nečiji dodir. Ruka je bila takomala i nježna, da sam odmah znao kome pripada.

Djevojčici zaista nije bilo više od dvanaest godina. Posljednji put kada sam je vidio bila je uplašena i polunaga, a trojica američkih vojnika spremali su se da je siluju.

– Zdravo – nasmiješio sam joj se toplo. Lice joj je bilo zaprljano i znojno, ali sam uočio da ima lijepe crte.

Objesila mi se o ruku i stala me vući za sobom.

– Zeliš da podem s tobom? – pitao sam blago.

Nije odgovorila ništa. Samo me je i dalje vukla.

– Dobro – popustio sam. – Vodi me kamo želiš.

Hodali smo prilično dugo dok nismo stigli do šatora indijanskog rezervata. Pretpostavio sam da mi njeni roditelji žele zahvaliti što sam spasio njenu nevinost.

Zastala je ispred jednog šatora i dala mi znak da udem. Unutra je bila djevojka vrlo slična djevojčici. Moglo joj je biti osamnaest godina. Dugačka sjajna crna kosa uokvirivala je tamno ovalno lice krupnih očiju, punih senzualnih usana i maloga ravnoga nosa. Pogled mi klizne naniže na jedre male grudi i tanak struk. To prekrasno lice bilo je izuzetno ozbiljno, gotovo sjetno.

– Zdravo – rekao sam srdačno.

– Kako se zoveš? – pitala me savršenim engleskim.

– Clint Adams.

– Ja sam Dancing Fawn – rekla je mekim baršunastim glasom.

– Moja se sestra zove Dancing Willow. Pomogao si joj da se oslobodi vojnika koji su joj željeli uzeti nevinost. Zato ti moram zahvaliti – tekla je ozbiljno.

Na sebi je imala pončo vezen rukom. Podigla je obje ruke i odvezala uzice što su pončo držale oko vrata, te je lagano kliznuo na pod.

Zaprepašteno sam zurio u djevojčino nago tijelo. Takva se ljepota rijetko vidi, pomislio sam zadržavajući dah. Meka tamna koža bila je glatka i čvrsta, grudi uspravne i zaobljene, trbuh ravan, bedra krasno oblikovana i tamna.

Prišao sam joj i stao posve blizu. Hrabro me gledala u oči visoko

podignute glave. U njenu držanju bilo je ponosa i dostojanstva. U bilo kojim drugim okolnostima ne bih ni trena oklijevao da primim dar koji mi se tako velikodušno nudi.

Sagnuo sam glavu i osjetio kako je zadržala dah. Opazio sam da je sklopila oči. Hrabra mala Indijanka, pomislio sam prigušivši osmijeh. Dohvatio sam pončo što je ležao podno njenih nogu i ogrnuo je. Uхватила je drhtavim rukama uzice i stala ih vezivati.

– Ne želiš moju zahvalnost? – pitala je ne vjerujući.

– Svakako da želim – odvratio sam muklo. – Ali meni je dovoljno da mi ti riječima zahvališ – nježno sam je pogladio po bradi.

Namrštila se i čvršće omotala pončom.

– Čudan si ti čovjek.

– Možda jesam, ali sreo sam i čudnijih – dobacio sam sa smiješkom. – Da sam na tvom mjestu, dobro bih pripazio na sestru.

– Traže li je još vojnici? – u očima sam joj prvi put nazreo strah.

– Ne za ono pile. Ja sam ga platio.

– Ti si platio pile? – pitala je ponovo se namrštivši. – Zašto si to uradio?

– Ne volim kada netko pokušava silovati dijete – rekao sam sa smiješkom.

– Čak i onda kada je to dijete indijansko, a ljudi bijeli.

– Tada pogotovo – usne mi se razvuku u još širi osmijeh. – Sada smo prijatelji, Dancing Fawn. Bit ću u Fort Sillu dan-dva. Možeš me naći u hotelu. – Zastao sam i ponovo je pogladio po obrazu. – Budeš li trebala pomoć, potraži me ondje.

– Upamtit ću to, Clinte Adamse – rekla je muklo. – Budi siguran da hoću.

VI

Po treći put sam se uputio na piće, ali ni ovoga puta nisam imao sreće. Približivši se ulazu u salun, opazio sam konjušara kako trči prema meni i maše mi.

– Jesu li moji konji već spremni za polazak?

– Tražio sam vas i prije, gospodine – čovjek je od trčanja ostao bez daha.

– Zašto. – Podigao sam obrve.

– Oduzeli su vam kola i konje.

– Što?

– Neki su se vojnici motali oko staje i rekli mi da namjeravate ostati u Fort Sillu neko vrijeme.

– Kako se zoveš? – pitao sam čovjeka koji je bio prilično nizak.

– Freddie.

– Imaš li vremena za jedno piće, Freddie? – upitao sam sabrano.

– I nekoliko pitanja? – doimetne on mudro.

– Ako nemaš ništa protiv.

Trenutak se zamislio.

– Ne, nemam. Ako častite pivom, prihvaćam.

Tek kada smo sjeli za stol, pitao sam za Dukea.

– Njega nisu dirali. Pretpostavljaju da bez kola i zaprežnih konja nećete na put.

– Imaju pravo – rekao sam mračno. – Kakva je to priča, Freddie? Što će vojnicima moja kola?

– Pretpostavljam da ih zanimaju puške i pištolji koju su unutra. – progunda on.

– Zašto?

– Netko prodaje puške Komančima, gospodine Adamse – dodao je otpivši gutljaj piva.

— Zovi me Clint. — Netko znači, prodaje Indijancima puške, a zatim se pojavljuje Clint Adams s kolima punim oružja. Vjerojatno ne bi ni pogledali moja kola da se nisam umiješao u »zabavu« vojnika. Najprije mi Mackenzie predlaže da što prije napustim grad, a sada mi vojska uzima imovinu da me zadrži ovdje. Čini se da mladi pukovnik ne zna što hoće.

— Quanah Parker ponovo napada, otkako je armija oslobodila njegove sunarodnjake — prene me iz razmišljanja konjušarev glas.

— Zašto su ih onda oslobodili?

— Kada su zarobili Indijance, Quanah je prestao s pohodima, pa je vlada pretpostavila da je spreman pregovarati o miru. U znak dobre volje pustili su zarobljenike, ali sada je jasno da su pogriješili. Quanah je gori no ikad.

— Kakve puške imaju?

— Nekolicinu njegovih ratnika uhapsili su neki dan. Kažu da su imali vinčesterke 73.

Stisnuo sam usne i zazviždao. To je najnovija i najpreciznija puška na tržištu. U rukama indijanskih ratnika. Stresao sam se pri pomisli na posljedice.

— Nemam nijednu takvu pušku u kolima. To su najnoviji modeli.

— To nemoj reći meni, već njima.

— Mislim da hoću, Freddie — rekao sam — ali sutra. — Za danas mi je dosta jedan razgovor s mladim pukovnikom Mackenzijem.

— Već si ukrstio mačeve s njim, zar ne? — Freddie se nasmiješi. — Taj mladić ima sve, ali očito nije zadovoljan. On vjerojatno misli da je već trebao biti predsjednik.

— On je pametan mladić — rekao sam — moglo bi se dogoditi i da uspije. Još jedno pivo.

— Hvala, ali moram se vratiti na posao.

— Gdje su moja kola, Freddie?

— U vojnoj konjušnici. Zaključana su ondje.

— Hvala Freddie. Ima li ovaj grad hotel?

— Ima. Na dnu ulice, na lijevoj strani.

Dok sam se upisivao u knjigu hotelskih gostiju, pitao sam recepcionara za pultom ima li u gradu šerifa.

— Ima — odgovorio je pogledavši na obje strane prije nego što je nastavio. — No nije bog zna što. Ovdje vlada vojska, a šerif ima formalnu ulogu. S vremena na vrijeme potjera ponekog Indijanca ili pijanicu, i to je sve.

— Indijanca?

— Da, tim divljacima nije dopušten pristup u grad — objasni službenik.

Pomislio sam na malu djevojčicu koja me je čekala da bi me povela svojoj sestri. Izvrgla se opasnosti.

— Jedva čekam da te divljake odvedu odavde.

— Gdje? — pitao sam odsutno.

— Tko zna? Bilo gdje — dodao je.

— Samo da odu. — Čovjeku je moglo biti šezdeset godina, visok, mršav i sijed.

— Kako se zovete? — upitao sam ga.

— Ljudi me zovu Pop, Pop Jordan.

— Dobro, Pope. Hvala na obavijestima.

VII

Ostavio sam bisage i želio se okupati. Izvukao sam vodu iz zdenca i zagrijao je i s užitkom se okupao. Odjenuo sam čistu odjeću

i tako osvježen krenuo u šerifov ured.

Na vratima je stajala pločica s natpisom: Šerif Andy Tyler. Šerifa sam zatekao za stolom s polupraznom bocom viskija.

– Šerif Tyler? – upitao sam.

Pogledao me namršteno.

– Zauzet sam, mladiću – rekao je prevrćući u ruci snop karata.

Zaključio sam da mu je četrdeset i pet godina. Upali obrazi i crvene vodenaste oči govorili su o uživanju alkohola.

– Šerife, rado bih vam postavio nekoliko pitanja, ako nemate ništa protiv.

– Imam. – Posegne za bocom, ali ja sam bio brži.

– Želim odgovore na neka pitanja – rekao sam zgrabivši bocu prije njega.

Mračno me je pogledao.

– Pitajte.

– Može li Indijanac podići optužbu protiv bijelaca?

– Do vraga, ne može. Otkuda vam ta luda misao?

To mi je bilo dovoljno. Nisam više mogao izdržati u istoj prostori s njim. Kao bivši predstavnik zakona, smatrao sam da ljudi poput ovog šerifa upravo vrijeđaju zakon i ono što predstavljaju.

– Zaboravite na moje pitanje – rekao sam suho. – Evo vam vaša boca.

S tim sam riječima izašao na ulicu. Osjetio sam glad i ušao u mali restoran na uglu ulice. Pošto sam se dobro najeo, odlučio sam svratiti do Freddieja i pitati ga što bih mogao raditi i kako bih se mogao zabaviti u ovome malome gradu.

– Igraju li se negdje karte? – pitao sam ga s vrata.

– Poker? – upitao je, a ja sam kimnuo glavom. Protrljao je vilicu oklijevajući. – Igra se, ali...

– Ali što?

– Za velike uloge.

– I to je sve?

– Tamo ćeš sresti vojnike, Clinte – dodao je.

– Otkuda vojnicima novac za poker s velikim ulozima?

– Ne znam i nikada ne pitam, ali budi pažljiv ako odeš tamo. Čuo sam za jutrošnji sukob s vojnicima.

– Zaista?

– Kako se to dogodilo? – nije mogao odoljeti znatiželji.

– Nisam mogao podnijeti da tri muškarca siluju djevojčicu – rekao sam srdito.

– Siluju?

– Da. To su namjeravali uraditi.

– Gradom ne kruži takva priča – reče Freddie.

– Jasno mi je što pričaju – rekao sam smrknuto.

– Slušaj, Clinte, ona tri momka su vrlo opasna, morat ćeš biti pažljiv.

– Jutros nisu bili tako opasni.

U svakom slučaju moraš paziti – bio je uporan Freddie. – Vjerujem da ne znaš njihova imena?

– Ne znam.

– Narednik se zove Joe Teal. On je najopasniji. Kaplari su Sam Brady i Jack Clinch.

– Hvala, Freddie.

– Još jedan je uvijek s njima. Zove se Dutch Black.

– Kako izgleda?

Freddie zakoluta očima.

– Prepoznat ćeš ga čim ga vidiš. Krupan, visok...

VIII

Poker se igrao u pogrebnikovoj kući. Rekao sam mu da me Freddie poslao i on mi je pokazao kako da sidem u podrumsku prostoriju. Opazio sam odmah dva stola. Za jednim su igrala petorica, a za drugim šestorica. Nekolicina ih je stajala Bili su u uniformama. Jednog sam od njih prepoznao kao Sama Bradyja. Za jednim stolom sjedio je narednik Joe Teal. Zaobišao sam taj stol i prišao stolu za kojim su sjedila petorica. Jedna je stolica bila prazna, pa sam upitao mogu li sjesti.

S mjesta na kojem sam sjedio mogao sam vidjeti narednikov profil. Ako se okrene nedesno, lako me može vidjeti i tada će početi zabava. No pokazalo se da je Teal dobar igrač. Gledao je samo svoje karte i lica igrača pred sobom.

Igrao sam više od sata, kada je Clinch slučajno pogledao prema meni i opazio me. Nagnuo se prema naredniku i šapnuo mu nešto na uho, ali Teal se nije okrenuo da me pogleda. Odgovorio je nešto kaplaru koji me još jednom pogleda, a zatim napusti sobu.

Pitao sam se je li otišao po pojačanje. Poslije četiri sata igre, broj igrača se smanjio, pa smo se udružili za jednim stolom nas petero. Tako smo se Joe Teal i ja našli za jednim stolom.

On je već imao dobar razlog da me ne voli, a sada pogotovo kada smo nas dvojica ostali među posljednjima u igri i kad sam i ja imao veće izgleda.

Jednom me je pokušao blefirati s parom desetki, ali sam ga nadjačao s parom pikova.

Upravo su tada u prostoriju ušli Brady i Clinch s jednim gorosta-

som. To je zacijelo Dutch Black, pomislio sam sjetivši se Freddiejevih riječi.

Pošlo mi je za rukom da se usredotočim na igru, ali ostali su počeli pokazivati znakove nervoze. Prisutnost Dutchu kao da je ubila u njima oduševljenje za igru, pa su odlučili napustiti igru.

Nisam imao ništa protiv jer sam dobio priličnu svotu novca.

Tri igrača su se spremala za polazak, kad mi se Joe Teal obratio, prvi put te večeri.

— Adamse, moji prijatelji i ja bismo željeli da ostaneš malo dulje.

— Zaista? — rekao sam otkopčavši košulju. Jednu sam ruku držao na stolu, dok sam drugom izvukao mali revolver kalibra 22 ispod košulje gdje sam ga obično skrivao. Ispod stola sam nanišanio na Tealov trbuh. Ako gorostas zakorači prema meni, Teal će dobiti olovo u želudac.

— O čemu je riječ? — nastavio sam dok su ostali igrači prolazili kraj Blacka prema izlazu. Ovaj zatvori za njima vrata, a zatim se leđima nasloni na njih, prekrizivši velike ruke na grudima.

— Riječ je o oružju — rekao je Teal. — Želimo znati zašto prodaješ oružje Quanahu Parkeru.

— Kome?

— Ne pravi se glup. Dobro znaš tko je Quanah.

— Zvuči kao da je to neki Indijanac — rekao sam ravnodušno. — Jesam li pogodio?

— Baš je smiješan — reče jedan kaplar.

— Tko si ti? Clinch ili Brady.

Čovjek me iznenadeno pogleda.

— Clinch.

— A ti si Brady — okrenuo sam se prema drugome kaplaru. — A onaj crni, ružni, veliki je Dutch Black, nije li tako?

– Možda sam ružan – javi se gorostas dubokim glasom – ali nakon moje obrade ti ćeš biti mnogo ružniji.

Imao je snažnu vilicu i izuzetno male, duboko usadene oči. Ruke su mu bile duže od mojih nogu.

– Još ne, Dutch – rekao je Joe.

– Nikada, Teale – rekao sam oštro. – Reci mu da mi se makne s puta. Odlazim.

Pokupio sam novac slobodnom rukom i gurnuo ga u džep.

– Ne, nećeš Adamse – Tealov je glas zvučao prijeteći.

– Hoću, Teale – rekao sam oštro. Kad je u sobi zavládala tišina, škljocnuo sam svojim malim revolverom i opazio da se ukoćio. Počeo je treptati očima.

– Reci mu da se makne s vrata na drugi kraj sobe – rekao sam Tealu. – Inače ćeš dobiti metak u želudac.

– Uradi tako, Dutch – rekao je Teal glasno.

Gorostas je oklijevao, promatrajući me s mržnjom, ali naposljetku posluša.

– Sada reci to i ovim drugim majmunima – rekao sam Tealu.

– Hej... O počne Clinch, ali ga Teal prekine.

– Šuti. Maknite se obojica.

– Neće pucati, Joe – ponovo će Clinch.

– Kada bude uperio revolver u tvoj želudac, ne moraš se bojati, ali sada se ti i Sam maknite s vrata. Jasno? Pošto su Clinch i Brady poslušali i našli se na drugom kraju sobe, Teal me upita:

– Što sada?

– Ustani i stani između njih, Joe – rekao sam ustajući.

Teal pogleda revolver u mojoj ruci i nasmije se suho.

– Hajde, Joe. Pokušaj. Ubit će te kao i revolver kalibra 44 – dobacio sam prijeteći.

Zurio je trenutak u mene, a zatim kimne i ustane.

– Dutch će te dohvatiti, prije ili poslije, Adamse – dobacio mi je kada sam krenuo prema vratima.

– Pošalji ga za mnom, Joe – dobacio sam hladno – pa ćeš vidjeti što će mu se dogoditi. Dobit će metak između očiju a zatim ću doći po tebe.

– Prije nego što odeš – zaustavi me Teal kad sam otvorio vrata – zapovjednik te želi vidjeti sutra u svojoj kancelariji.

– Zašto?

On se nasmije i reče:

– Radi pušaka, pretpostavljam.

– Dobro. I ja njega želim vidjeti – rekao sam mirno. – Hvala na društvu.

IX

Idućeg jutra, pošto sam dobro doručkovao i popio dvije šalice kave, uputio sam se k pukovniku na razgovor.

– Imam sastanak s pukovnikom – rekao sam njegovu naredniku.

– Možete li pričekati trenutak, molim vas? – rekao je narednik uljudno i ušao u pukovnikovu sobu. Trenutak zatim ponovo mi se obratio. – Možete ući odmah, gospodine.

– Hvala, naredniče – rekao sam ljubazno.

– Sjednite, Adamse – pukovnik nije podigao glavu s papira koji su bili pred njim.

– Radije ću stajati – odgovorio sam hladno. – Kome je palo na um da mi zaplijeni kola?

Sada me pogledao u oči.

– Vi ste pod istragom, gospodine Adamse. Moramo saznati da li prodajete oružje Indijancima.

– Do vraga, pukovniče, to nije istina i vi to znate. U Teksasu sam tek nekoliko dana.

– Znam samo da ste u Fort Sill stigli jučer, Adamse. Ne znam gdje ste bili prije. Mogli ste biti u Steked Plainsu i prodati »vinčesterke« Indijancima.

– Nemate razloga da u to vjerujete – rekao sam oštro.

– Zaista? – upita on. – došli ste kolima punim oružja i odmah pokušali spriječiti moje ljude da uhapse jednu Indijanku.

– Još uvijek mislite da su oni...

– Nije važno što ste vi mislili da oni rade – vikne on ljutito. – Upali ste ovamo i stali odmah na stranu Komanča, protiv svojih sunarodnjaka! Samo po tome bih u vas trebao sumnjati.

– Kada ste došli ovamo? – prekinuo sam ga iznenada.

– Imenovan sam 1871. isključivo zato da zaustavim Quanaha Parkera – rekao je iskreno.

– ...A poslije dvije godine još niste ništa uradili, pa ste izgubili glavu, pukovniče.

– Bit će bolje da pripazite na svoj jezik, Adamse – upozorio me oštro. – Pokopat ću vas i vašu imovinu tako duboko da vas nitko više neće nikada vidjeti.

Namjeravao sam mu odgovoriti jednako oštro, ali sam u posljednjem času promijenio taktiku.

– Koliko dugo me namjeravate zadržati ovdje?

– Dok ne završimo istragu. Budete li surađivali, otići ćete brže no što mislite.

– Ili ćete me u protivnom optužiti za nešto što nisam učinio – dodao sam podrugljivo.

– Ako ste krivi, bit ćete uhapšeni, Adamse – rekao je strogo – i nećemo izmišljati nikakve optužbe.

– Jeste li već popisali moju imovinu?

– Još nismo.

– Opazit ćete da nemam nijednu »vinčesterku 73« među svojim oružjem.

– Oružjem?

– Oružje je moj posao, pukovniče. Popravljam ga, konstruiram, ponekad prodajem, ali ne Indijancima. Osim toga, nemam nijednu pušku ni sličnu najnovijoj »vinčesterki« – objasnio sam strpljivo.

– To još moramo vidjeti. Gdje ste odsjeli?

– A gdje bih mogao? – odgovorio sam pitanjem.

– U hotelu? Dobro. Javit ću vam se.

– Još nešto – rekao sam krenuvši prema vratima.

Pukovnik me pogleda upitno.

– Joe Teal.

– Što je s njim? – namrštio se.

– Ako on i njegovi prijatelji i dalje budu nasrtali na mene, neću biti odgovoran za posljedice – rekao sam hladno.

– Narednik Teal je jedan od mojih najboljih ljudi – rekao je kruto.

– Omeli ste ga u izvršenju njegove dužnosti, i očito je da on to neće zaboraviti.

– Njegova dužnost. Bojim se da on i ne zna značenje te riječi.

Neko smo vrijeme stajali gledajući jedan u drugoga. Zadivio me svojom hladnokrvnošću i u jednom sam trenutku poželio da mogu reći nešto čime ću ga uzdrmati i izbaciti iz njegova mira. No nikada se nisam služio svojom reputacijom u te svrhe. Prije više godina neki me je novinar nazvao Gunsmithom i

to ime se održalo do danas. Postalo je slavno. Dakako, pukovnik možda već zna tko sam ja.

– Ako sam osumnjičen, gospodine pukovniče – bit će bolje da istragu o meni provedete temeljito.

– Kako to mislite?

Otvorio sam vrata i zastao.

– Prije no što nekoga uzmete na nišan, morate biti sigurni tko je on.

X

Isti sam savjet dao i sebi. To je značilo da sam želio što više saznati o pukovniku Ronaldu Mackenzieju. Njegovo dosadašnje ponašanje potvrđuje da mrzi Komanče. Ostalo ću morati doznati od moga novostečenoga prijatelja Freddieja.

Pozivu na pivo nije mogao odoljeti.

– Kako je bilo sinoć? – pitao me čim smo sjeli za stol. Mislio je, dakako, na partiju pokera.

– Nije bilo loše – namignuo sam obješenjački. – Uzgred rečeno, upoznao sam Dutcha Blacka.

– I još si živ? Dutchu se zacijelo nešto dogodilo. Ili Joe Teal nije bio u blizini. Znaš, on misli za diva, jer ovaj ne može misliti sam.

– I Teal je bio ondje. Zapravo smo igrali zajedno i na njemu sam zaradio dosta novca.

Odmahnuo je glavom.

– Clinte, stekao si neprijatelja. Joe Teal cijeni svoje kartaške sposobnosti. Što se zapravo dogodilo?

– Ništa. Kartali smo, malo popričali, a zatim sam ja otišao na počinak. To je sve.

Čovjek se namršti kao da ne može vjerovati.

– Slušaj, Freddie, potrebna mi je informacija o jednome čovjeku, a siguran sam da mi je ti možeš dati.

– O kome i kakva? – pitao je odmah.

– O pukovniku Ronaldu Mackenzieju.

Duboko je uzdahnio.

– On je loša novost ovdje, Clinte. Vlada tvrdavom željeznom rukom.

– Prema onome što sam vidio, ne bih rekao da je disciplina stroga.

– Vidio si Teala, Bradyja, Clincha i Dutcha Blacka. No, ostali se vojnici drže reda.

– Hmm. Pukovnik je ovamo došao prije dvije godine?

Kimnuo je glavom.

– Došao je ovamo sa zadatkom da zaustavi Quanaha. On mrzi sve Indijance, a osobito Komanče... na putu je da i tebe zamrzi, Clinte.

– Zašto?

– Smatra te pristašom Indijanaca. Zato i vodi istragu oko tvojih kola.

– Gdje živi? – pitao sam.

– U kući izvan grada. Žena mu je prava ljepotica.

– Oženjen je?

– Dakako, žena je jedino što mu valja – u konjušarevim očima se pojavi sanjarski izraz. – Plavuša, mlada, deset godina mlađa od njega. Drži je zatvorenu u kući i rijetko je pušta u grad. Povremeno, ipak, dolazi u kupovinu. Da samo vidiš prolaznike kako u zure u nju. Po pukovnikovu naređenju, obično je netko prati.

– Tealovi ljudi?

– Najčešće ne – odvrati Freddie češući se po bradi – premda ju je dvaput dopratio i Dutch. Vjerojatno da bi nosio pakete.

– Znači, pukovnik je mlad, ambiciozan, ima lijepu ženu i mrzi Indijance – ponovio sam poluglasno.

– Tako je.

– Je li hrabar? – upitao sam iznenada.

– Ne znam. Na ratnom polju uvijek je u pratnji svojih vojnika. Jednom je bio ranjen, ali rana nije bila teža. Strelica mu se zabila u kuk kad su pohvatali sve one Indijance.

– Tako je donio odluku da se Indijanci puste?

– Sigurno ne Mackenzie. On bi ih najradije bio sve poubijao. Naređenje da se puste stiglo je iz Washingtona.

– Freddie se nasmije. – Kakva je to bila greška.

Zahvalio sam se Freddieju, platio mu još jedno pivu i krenuo u poštu. Želio sam još provjeriti pukovnikovu prošlost kako bih sa sigurnošću znao s kakvim ću se čovjekom suočiti.

– Želio bih poslati brzojav u Washington – rekao sam čovjeku za tezgom.

– Napišite tekst na ovaj papir, gospodine – rekao je službenik ljubazno.

U Washingtonu sam imao prijatelja koji je kapetan u vojsci i od njega sam zatražio podatke o pukovniku Ronaldu Mackenzieju.

Potpisao sam se i gurnuo papir službeniku. Čovjek izbroji riječi i reče cijenu. Pošto sam mu platio, on ponovo pogleda moj potpis i na jednom se ukoči.

Očito je prepoznao moje ime, a zato je postojalo nekoliko mogućih objašnjenja. Mogao je jednostavno prepoznati u meni razvikanoga Gunsmitha, ali isto tako se moglo dogoditi da je netko prije mene poslao brzojav tražeći podatke o meni...

Pukovnik Mackenzie zacijelo nije gubio vrijeme. Do sada jamačno već zna tko sam. Zna da nisam lutalica, niti trgovac puškama.

Saznao je vjerojatno da sam godinama bio predstavnik zakona. Osamnaest godina radio sam kao gradski šerif i kao pomoćnik saveznog šerifa, prije nego što sam vratio značku. Pukovnik će isto tako pretpostaviti da ću se i ja kod svojih prijatelja raspitati o njemu.

– Kada mogu očekivati odgovor? – upitao sam službenika.

– Čim stigne, ja ću vam ga dostaviti. Odsjeli ste u hotelu?

– Da, bit ću ili u hotelu ili u salunu. Pošaljite mi odgovor čim stigne.

Čovjek potvrdi glavom, ali iskreno rečeno, nisam polagao velike nade da ću dobiti odgovor. Pukovnik će se vjerojatno pobrinuti da moj brzojav ne bude uopće poslan, ili će se bar pobrinuti da odgovor ne dospije u moje ruke.

Svratio sam u salun koji je ujedno bio i prodavaonica mješovitom robom, i naručio zalihe hrane. Suho meso, brašno, šećer, slaninu i kruh.

– Sve mi to stavite u jednu vreću – rekao sam trgovcu dok sam plaćao.

Pretpostavljao sam da su do sada sestre pojele ukradeno pile i da jamačno skapavaju od gladi.

Ako Mackenzie sazna da dajem mladim Indijankama hranu, bit će još ljući na mene nego prije.

Iz nekog razloga ta mi je pomisao godila.

XI

S vrećom hrane prebačenom preko ramena stigao sam zaobilaznim putem do rezervata.

– Dancing Fawn? – zovnuo sam tiho kad sam došao ispred njihova šatora. Krilo na ulazu se za-

njiše i glava mlade sestre plašljivo proviri. Opazivši me, djevojčica se široko nasmije i uvede me u šator. Dancing Fawn je sjedila u sredini maloga prostora. Lice joj se lagano namršti kad me je ugledala. Vjerojatno se pitala što ću ja ovdje.

– Zdravo – rekao sam tiho.

Nije odgovorila nego je i dalje zurila u mene. Mlada sestra joj nešto reče na njihovu jeziku, ali starija odgovori kratko i poslije toga djevojčica nestane iz šatora.

– Što želite?

– Ništa ne želim, Dancing Fawn – rekao sam spuštajući vreću na zemlju. – Tebi i tvojoj sestri donio sam nešto hrane.

Nagnula se i otvorila vreću zagledavši se unutra.

– Još više nas zadužuješ – gledala me gotovo prijekorno.

– Ne pokušavam to uraditi. Želim samo pomoći tebi i sestri da preživite – rekao sam blago.

– Vojnicima se to neće svidjeti – upozorila me. – Navući ćeš sebi neprilike na vrat.

– Ne brini za to – nemarno sam odmahnuo rukom. – Prihvaćaš li ovo što ti nudim.

– Ne bi bilo pošteno da zadržim sve ovo za sebe. Mogu prihvatiti samo ako to podijelim sa svojim ljudima.

– Uradi kako želiš.

– Prihvaćam sa zahvalnošću – rekla je dostojanstveno.

– Još nešto. Pripazi na sestru. Bojim se da će vojnici pokušati opet nešto. Shvaćaš li?

– Shvaćam da si ti izuzetan čovjek. Moj narod ti je zahvalan.

– Želio bih da budemo prijatelji – rekao sam jednostavno.

Dugo me je ozbiljno promatrala – To već jesmo, zar ne?

– Rado bih došao sutra i izveo te u prirodu. Ponio bih hranu, pa bismo se negdje zaustavili da ručamo. Što kažeš na to?

– Možeš doći – rekla je tiho gledajući u pod.

– Ostat ću u Fort Sillu nekoliko dana. Za to vrijeme možemo se bolje upoznati.

Podigla je prema meni lijepo lice na kome su se isticala dva krupna tamna oka s dugačkim trepavicama, i puna usta. Zubi su joj bili bijeli i pravilni poput niske bisera, vrat dugačak i nježan. Kratka kožna haljina koju je danas imala na sebi otkrivala je dugačke, lijepo oblikovane noge.

Uto se u šator vrati mlada sestra. Ponovo je rekla sestri nešto na svome jeziku.

– Što je rekla? – pitao sam kad je Fawn podigla pogled.

– Da si ti jedini bjeli čovjek kojega voli.

– Reci joj da sam počašćen. I ona je meni draga – dodao sam uz osmijeh.

– Do sutra.

– Do sutra – ponovila je ozbiljno.

Dvaput sam govorio s djevojkom i nisam je vidio da se smije. Namjeravao sam je idućeg dana povesti na izlet i nekako joj izmamiti osmijeh.

XII

Veći dio dana proveo sam u salunu čekajući odgovor na brzojav. Naposljetku sam izašao na ulicu u želji da protegnem noge, premda je grad bio tako mali da i nije pružao osobitu mogućnost za šetnju.

Zagledan u daljinu i obuzet razmišljanjima naletio sam na ljepo-

ticu koja je zasluživala svu pažnju. Iz ruku su joj ispali paketi koje je nosila i popadali na sve strane.

– Oh – čuo sam njen uzvik.

– Oprostite – rekao sam zbunjeno i hitro se sagnuo da pokupim pakete. – Baš mi je žao – mrmljao sam srdit na sebe.

– Ništa za to. U njima nema ništa što bi se moglo razbiti – dodala je ljupko.

Tek kada sam se uspravio s paketima u ruci, zagledao sam joj se u lice. Kosa boje meda u kovrčama joj se spuštala na ramena, a na ovalnome licu bijele puti isticale su se jasne zelene oči, prćasti nos i široke pune usnice što su mamile na poljubac.

Cijelim svojim držanjem izazivala je čovjeka da je privije u naručje, premda očito toga i nije bila svjesna. Takve su žene opasne, proletjelo mi je kroz glavu. No zar nisu sve žene opasne?

A ja sam uvijek volio opasnost. Umjesto da joj predam pakete, predložio sam da joj ih ponesem.

– To je najmanje što mogu uraditi za vas – rekao sam galantno.

Trenutak je oklijevala, a zatim polagano kimnula glavom. Krenuli smo zajedno niz ulicu.

– Obično ne nosim sama pakete, zato sam tako nespretna. Moj muž obično...

– Vaš muž? – prekinuo sam je oštro; nesposoban da prikrijem razočaranje.

– Da, želite li mi vratiti pakete?

– zastala je i pogledala me krasnim očima.

– Nipošto. Siguran sam da vaš muž ne bi imao ništa protiv da vam ih ponesem.

– Dobro – promrmljala je obovivši pogled. – Ovuda, molim vas.

– Polako smo se udaljavali iz središta gradića.

– Čime se bavi vaš muž? – upitao sam nehajno premda sam znao odgovor.

– On je vojnik – odgovorila je tiho. Štoviše, činilo mi se da se ni malo ne ponosi zvanjem svoga muža.

– Samo vojnik?

Nije odgovorila odmah.

– Ne, nije. On je pukovnik i zapovjednik Fort Silla.

– Pukovnik Mackenzie – rekao sam tiho.

Kimnula je glavom.

– A kako se vi zovete?

– Sheila – odvratila je. Nije rekla Sheila Mackenzie kako bi to uradila većina žena. Jednostavno, Sheila, izostavljajući prezime muža.

Osjećao sam da njezin brak nije osobito sretan. Lijepu Sheilu teško sam mogao zamisliti pokraj dječakoga i ambicioznoga Ronalda Mackenzieja.

– Stigli smo – rekla je kad smo zastali ispred male kuće u predgrađu. – Mogu li vas u znak zahvalnosti pozvati na kavu?

– Unijet ću pakete u kuću – rekao sam – ali ne bi bilo dobro za vas da ostanem duže. Ljudi su skloni ogovaranju.

– Ne marim za ono što kažu – rekla je odlučno. – Molim vas, dopustite da vas počastim kavom.

– Ja sam taj koji je naletio na vas i bacio vam pakete – rekao sam sa smiješkom.

Zastali smo ispred samih vrata. Zelene oči uronile su u moje.

– Možda vam zato i želim zahvaliti – rekla je nemarno.

XII

Posljednje što sam očekivao toga dana jest da ću se naći u krevetu sa ženom pukovnika Ronalda Mac kenzieja. Nisam osobito uživao u spoznaji da ležim u krevetu s pukovnikovom ženom, ali me je Sheila naprosto opčinila i svaki trenutak proveden s njom urezao se duboko u moje pamćenje.

Sve se dogodilo jednostavno. Ušli smo u kuću, odložili pakete i zagledali se jedno u drugo, upijajući se pogledima što su rekli sve. Svaka misao o kavi je iščezla. Sheila se uputila u spavaću sobu, a ja poput mjesečara za njom.

Skinula se i stala preda me naga da je dobro osmotrim. Grudi su joj bile pune i okrugle s ružičastim bradavicama. Struk joj je bio uzak kao kod djevojčice, bokovi ras-košni kao u zrele žene, a lice an-deosko. Posljednje sunčeve zrake prodirale su kroz prozor i stvarale zlatnu aureolu oko njene glave.

Nismo se pretvarali da smo se zaljubili jedno u drugo. Nikada nisam vjerovao da se nekoga može voljeti, da ga se ne pozna, a ja nisam poznavao Sheilu Mackenzie. U tom času ni sebe nisam poznavao. Bio sam nekako nervozan.

Sjela je na krevet i promatrala me kako se svlačim. Još nikada me ni jedna žena nije tako pomno proučavala kao sada Sheila. Činilo se kao da želi upamtiti svaki dije-lić moga tijela.

Zadrhtala je kad sam je dotakao, ali ne od hladnoće. Ružičasti pupoljci njenih dojki rascvali su se pod mojim dodirom. Tijelo joj je bilo podatno i toplo, a moje usne su palile vatru u njemu. Savijala se i grčila da bi izvukla što više od užitka dodira s mojim napetim tijelom.

Žestina naše strasti bijaše zastrašujuća. Na kraju više nije mogla izdržati. Nijemo me je molila da je uzmem i povedem do vrhunca strasti.

– Da, da – bile su to jedine riječi koje je rekla dok joj se tijelo grčilo i drhtalo, a zanosni valovi strasti strujali kroz nju.

Bio sam s mnogo žena prije nje. Neke su bile jednako dobre, ali još nikada nisam bio sa ženom poput nje.

XIV

– Ovo mi se nikada prije nije dogodilo – rekla je šapatom dok smo opušteni ležali na krevetu.

– Ni ja nikada nisam nešto slično doživio – morao sam joj priznati.

– Ne... hoću reći... nikada nisam... ni sa kime... osim s mužem – mucala je.

– Shvaćam – rekao sam s prizvukom blage ironije. – To znači da bih se trebao osjećati polaskanim.

Ubrzo zatim smo ustali i odjeveni pošli u kuhinju. Sheila je šutke skuhalo kavu koju mi je bila obećala.

– Željeli smo jedno drugo, a to se ponekad događa ljudima – nastavio sam zamišljeno razgovor. – Ne moraš brinuti zbog ovoga. Dogodilo se jednom i neće više nikada.

– Ali ja želim da se ponovo dogodi, a i ti također – rekla je žestoko.

– Možda imaš pravo.

– Jesi li upoznao moga muža?

– Imao sam to zadovoljstvo – rekao sam podrugljivo, a zatim joj ispričao kako su tekli naši susreti.

– U tom slučaju ga ne cijeniš ništa više od mene – rekla je mirno.

– Njegovi ljudi ga cijene i boje ga se.

– Samo neki od njih – složila se.

– Što je s Tealom i njegovim prijateljima?

Zadrhtala je.

– Ronald se promijenio otkako se udružio s njima. Zapravo promijenio se otkako smo došli ovamo. Kad sam to počela opažati, molila sam ga da odemo, ali on neće ni da čuje za to. General Grant ga je poslao ovamo sa zadatkom, i on će ga obaviti. Da, tako je rekao – na licu joj se pojavi prezriv izražaj.

– Zašto ne odeš sama? – nisam mogao da ne pitam.

– Razmišljala sam i o tome – priznala je. – Uistinu jesam... ali bojim se da bi me Ronald prije ubio... Jedino ako... – zastala je zacrvenjevši se u licu.

– Jedino ako... – potaknuo sam je da nastavi.

– Jedino ako bi me neki čovjek, snažniji i hrabriji od njega poveo sa sobom.

Razumio sam je dobro.

– To je prilično velik zahtjev – progundao sam.

Pogledala me je ozbiljno.

– Ne tražim od tebe da me voliš, već da me povedeš sa sobom kad budeš odlazio odavde. Molim te, razmisli.

– Hoću – rekao sam ispijajući do kraja kavu – ali bojim se da neću otići tako skoro.

– Nije važno. Čekam dvije pune godine, pa mogu i još malo – slegnula je ramenima.

– Reci mi nešto o svome mužu!

– Čekala je da postavim to pitanje. – Ako mu se suprotstavim, hoće li uzmaknuti ili odgovoriti?

– Nijedno od toga – rekla je sa smiješkom. – Vjerojatno će poslati Joea Teala, Dutcha Blacka i druge da se oni pobrinu za tebe.

– Tako sam i mislio. Od svih njih opasan je samo jedan – promrmljao sam više za sebe.

– Dutch Black? – upitala je Sheila.

Odmahnuo sam glavom.

– Joe Teal je mozak. On me brine. Ostali samo njega slušaju. Ako se uspijem riješiti njega, oni će biti izgubljeni.

– Zvuči razumno.

– Tako je. Na isti način rješavaš se zmije. Otkineš li joj glavu, ugiba i tijelo.

Ustao sam.

– Ronald nikada ne dolazi kući danju. Vraća se tek poslije šest sati uvečer.

– Svratit ću do tebe – obećao sam na odlasku.

– Pazi da te nitko ne vidi.

– A danas se nisi bojala? – rekao sam zadirkujući.

– Ponekad se moraš izvrgnuti opasnosti da dobiješ ono što želiš – rekla je vragoljasto. – Poslije toga paziš na svaki korak.

– Upamtit ću to.

Poslije sam otišao do poštanskog ureda. Službenik me pogleda prestrašeno kao da je ugledao samoga indijanskoga poglavicu Quanaha Parkera u ratničkoj odjeći.

– Je li stigao odgovor na moj brzojav – pitao sam naslonivši se na pult.

– Uh... ne... nije, gospodine – promućao je, a ja sam se uvjerio da su moje sumnje bile opravdane. Mackenzie je umiješao svoje prste.

– Jeste li uopće poslali moj brzojav? – pitao sam strogo.

– Uh... ja... – mućao je čovjek kolutajući očima u nedoumici što da kaže.

– Nije važno – rekao sam mirno.

– Žao mi je gospodine, ali ja nisam smio ništa reći kad je posrijedi vojska – dobacio je sada nešto sigurniji u sebe.

– Je li pukovnik Mackenzie došao ovamo i uzeo moj brzojav.

– Ne, nije on nego narednik Teal i onaj visoki... momak – rekao je podigavši ruku visoko iznad glave.

– Dutch Black.

– Da, on. – Čovjek me molećivo pogleda. – Gospodine Adamse, morate vjerovati...

– Kako se zovete? – prekinuo sam ga oštro.

– Walter.

– Reci mi samo nešto, Waltere. Je li narednik poslao brzojav?

– Jest. Prije vas, a zatim je došao provjeriti jeste li i vi poslali brzojav i podići odgovor na svoj brzojav.

– A u odgovoru je pisalo?

– Tko ste vi – rekao je čovjek nakon kraćeg oklijevanja.

– Tko sam ja? – pitao sam.

– Vi znate – odgovori on.

– Nasmijavate me – rekao sam podrugljivo.

– Vi ste... uh... Gunsmith.

– Čuli ste za mene?

– Čuo sam, a tko nije?

– I narednik?

– Svakako – odvrati čovjek žustro.

Kimnuo sam glavom. Ostaje da vidim hoće li mi moja reputacija biti od koristi.

– Je li narednik bio prestrašen?

– Do vruga, nije. Prije bih rekao da je uživao u tom saznanju.

Tako sam i mislio.

– Dobro, Waltere, hvala. – Čovjek se nesigurno nasmiješi zato što nije očekivao moju zahvalnost.

Pošao sam u salun, naručio pivo i sjeo da razmislim o mogućnostima koje se sada otvaraju predamnom. Mogao sam poći do pukovnika i tražiti da bude poslan moj brzojav. On bi mi odgovorio da je to nemoguće dok sam pod istragom. Mogao sam zahtijevati i da mi vrati moja kola. No ponovo bih dobio isti odgovor.

Nakon drugog piva počeo sam se baviti mišlju da potražim Teala i njegove ljude i na njima iskalim svoj bijes. Smjesta sam odbacio tu zamisao, jer bi netko mogao stradati... Jedan od njih, ili ja.

A u ovome trenutku ništa od toga nije poželjno.

Umjesto da izađem iz saluna, naručio sam i treće pivo. Dok sam ga lagano ispijao pala mi je na um i treća zamisao. Ako se ona ostvari mogao bih napustiti Fort Sill slobodan i čist.

Moram jedino pronaći tko zapravo prodaje puške Komancima. A to je lako, zar ne?

XV

– More te brige? – upita me Dancing Fawn idućega dana za ručkom.

– Zašto to pitaš?

– Zamišljen si i šutljiv – rekla je jednostavno.

– Čini mi se da smo lijepo razgovarali – odgovorio sam.

Odmahnula je glavom.

– Ne kažeš ono što misliš, što te brine – rekla je blago.

– Imaš dobar dar zapažanja.

Nasmiješila se ljupko.

– Imaš pravo – nastavio sam.

– Nešto me muči...

– Ti si pomogao mojoj sestri, a ja bih željela pomoći tebi – rekla

je jednostavno. — Pokušaj mi reći što te brine. Molim te — dodala je molećivo.

Naposlijetku sam slegnuo ramenima.

— Vojska mi je oduzela imovinu. Kola sa svim stvarima i dva konja.

— Zašto?

— Netko prodaje puške Qunahu Parkeru — rekao sam ozbiljno se zagledavši u lijepo djevojčino lice.

— Pukovnik u tvrđavi misli da bih to mogao biti ja.

— A jesi li?

— Nisam. Nikada nisam ni vidio Quanaha Parkera.

— Zašto mu to ne kažeš? — pitala je zbunjeno.

— Jesam — odvratio sam mirno

— ali mi ne vjeruje.

— Zašto sam ne pronadeš onoga tko prodaje puške i ne predaš ga pukovniku?

— Upravo sam odlučio da to uradim — iznenađeno sam je pogledao. Bistra je nema što. Samo moram smisliti kako.

Naglo je ustala.

— Ja ću ti pomoći — rekla je odlučno.

— Zaista — podsmješljivo sam je pogledao. — A kako?

— Odvest ću te Quanahu.

Na trenutak sam pomislio da je nisam dobro čuo.

— Što si rekla?

— Odvest ću te Quanahu — ponovila je. — Reći ću mu kako si pomogao mojoj sestri i meni. On će ti pomoći — rekla je čvrsto uvjereni u svoje riječi.

— Odista? — podigao sam obrve.

— Kako možeš u to biti tako sigurna? Zašto bi mi veliki poglavica pomogao?

— Zato što ću ga ja zamoliti — objasnila je strpljivo.

— I on će tek tako pristati? — pitao sam s nevjericom.

— Dakako.

— Zašto? — ponovo sam pitao.

— Dodi — rekla je izbjegavši odgovor na moje pitanje. — Ustani. Idemo.

— Sada?

— Još je rano. Imamo dovoljno vremena da dodemo do Staked Plainsa. Pronaći ću Quanaha i on će ti pomoći. Dodi.

Počela je žurno kupiti stvari i ostatak hrane, a ja sam se i dalje pitao zašto bi mi indijanski poglavica bio voljan pomoći, samo na Dancingin zahtjev.

XVI

Čovjek je već duže vremena mrtav. Danima. Možda i cijeli tjedan. Sunce mu je ispeklo kožu tako da je bio neprepoznatljiv. Jedino što sam mogao otkriti bio je uzrok smrti.

Jedna strelica virila je iz čovjeova trbuha.

— To je strelica Kwahadija — rekla je Dancing Fawn tiho.

— Quhnahova plemena? — upitao sam.

Kimnula je glavom. Zemlja je bila tvrda i ispucana, ali unatoč tomu opazili smo tragove kola i konja.

Je li moguće da je ovaj čovjek prodavao oružje Indijancima? Jesu li uzeli robu, a zatim ga ubili?

Sjahao sam, zgrabivši iz vreće za spavanje vuneni pokrivač.

— Što namjeravaš uraditi? — pitala me djevojka.

— Prenijeti tijelo do Fort Silla — rekao sam.

— Kako?

Unatoč planu, na izlet nismo pošli kolima, nego na konjima.

– Ti i ja jahat ćemo moga Du-kea, a tijelo ćemo prebaciti preko tvoga konja.

– Misliš da ćeš ovim uvjeriti pukovnika da puške nisi prodavao ti?

– Nadam se – procijedio sam umatajući leš u pokrivač koji ću poslije morati spaliti.

– Ne želiš se sastati s poglavicom?

– Možda to neće biti potrebno – rekao sam. – Ovo će, nadam se, biti dovoljno da uvjeri pukovnika u moju nevinost.

– Ako ne bude? Hoćeš li se onda sastati s Quanahom?

– Ako mi još budeš željela pomoći, neće mi preostati ništa drugo.

Kliznula je sa svoga konja.

– Uvijek ću ti biti voljna pomoći, Clinte. Zajedno ćemo podići leš.

Nakon nekoliko sati jahanja stigli smo u blizinu Fort Silla. Djevojku sam ostavio u rezervatu.

– Javit ćeš mi što se događa? – pitala je sa strepnjom.

– Hoću. Hvala ti na pomoći – rekao sam nježno.

– Sretno, Clinte.

– Želio vidjeti pukovnika – rekao sam njegovu sekretaru nekoliko minuta poslije rastanka s mladom Indijankom.

– U vezi s čim, gospodine?

– Riječ je o puškama koje je netko prodao Indijancima – rekao sam mirno.

– Pričekajte trenutak.

Ubrzo se vratio pokazavši mi da mogu ući.

– Jeste li došli priznati grije, Adamse? – upita me pukovnik oštro.

– To biste željeli, zar ne, pukovniče – rekao sam podrugljivo. –

Ne, nisam došao priznati. Donio sam vam nešto.

– Što?

– Jedan leš. Vani je na konju.

– Čiji je? – upita mršteći se.

– Nadao sam se da ćete mi vi to reći. Pronašao sam ga u preriji sa strelicom u trbuhu.

Mackenzie pozove narednika i naredi mu da se pobrine za leš te da pokuša utvrditi o kome je riječ.

– Gdje ste ga pronašli?

– U blizini Staked Plainsa.

– Staked... što ste, do vraga, radili ondje? Imali ste sastanak s Quanahom?

– To je bila prvobitna zamisao

– priznao sam.

– Što... – zinuo je od čuda što sam priznao tako nešto.

– Namjeravao sam potražiti poglavicu i od njega saznati tko mu prodaje puške, kako bih sa sebe sprao sumnju – objasnio sam mirno.

Zurio je u mene netremice kao da pred sobom vidi čudovšte.

– Dopustili biste da vas ubije... samo tako?

– Oh, znači li to da ne vjerujete da ja prodajem poglavici puške?

– pitao sam otegnuto. – U protivnom se ne bih imao čega bojati.

– Još niste posve čisti, Adamse – upozori me on oštro.

Uto začusmo lagano kucanje na vratima.

– Identificirali smo leš, gospodine pukovniče – narednik je stajao na vratima čekajući da mu pukovnik postavi pitanje.

– Zar moram iz tebe izvlačiti riječi? – poviče razdraženo, pa narednik ustukne.

– Amos Holt, gospodine.

– Holt? – ponovi Mackenzie. – Ne možemo reći da smo pretrpjeli veliki gubitak – reče cinično. –

Hvala, naredniče. Još nešto – zadrži ga prije nego što se okrenuo. – Donesite mi strelicu.

– Zataknuta je u mojim bisagama – umiješao sam se ja. – To je strijela Kwahadija.

– Oh? Čini se da ste stručnjak za indijansko oružje – podrugljivo će pukovnik kad smo ostali sami.

– Ne, nisam. Sa mnom je slučajno bila osoba koja to zna.

– Tko je to?

– Sestra one djevojčice koju su vaši ljudi pokušali silovati.

– Samo trenutak, Adamse...

– Nisam došao ovamo da govorimo o onome događaju – prekinuo sam ga oštro. – Donio sam leš, jer sam se nadao da ću time pomoći i sebi i vama. – Ustao sam.

– To ćemo još vidjeti – izgovorio je mračno.

– Hoćemo. Recite mi tko je bio Amos Holt?

– Vlasnik polovine saluna.

– A tko posjeduje drugu polovinu?

– Jed Jordan – odvrati pukovnik mrzovoljno. – Njegov otac je vlasnik hotela u kome stanujete.

XVII

Vratio sam se u hotel da se operem i presvučem, a također i zato da pitam Jedova oca gdje mu mogu pronaći sina.

– U salunu. Poslužuje za šankom – objasni starac.

Pokušao sam se sjetiti barmena. Pred očima mi nejasno iskrsne lik visoka suhonjava čovjeka, kojemu je teško odrediti godine.

– Duguje li vam novac? – pitao me starac zabrinuto.

– Neuguje. Zašto pitate?

– Zato što je momcima dužan. Čak i meni. Tom se momku ne žuri da vrati svoje dugove – starac slegne ramenima.

– Spomenut ću mu to kad ga vidim.

– Nema koristi. Ima novca, ali se teško s njim rastaje – progunda starac.

Saznao sam, dakle, da je Jed Jordan loš sin i pohlepan čovjek.

Moram pokušati saznati od njega što je njegov ortak radio u Staked Plainsu.

Svi stolovi u salunu bili su zauzeti, pa sam odlučio popiti pivo za šankom. Dok sam naručivao, iskoristio sam priliku da bolje promotrim vlasnika saluna. Nekoliko ožiljaka na licu i iskrivljen nos govore možda o bjesu njegovih vjervnika, pomislio sam cinično. Moglo mu je biti četrdeset godina, a o kuku mu je visio mornarički kolt.

Vi ste Jed Jordan? – bila je to prije tvrdnja nego pitanje. Čovjek stavi kriglu pive pred me i lagano se namršti.

– A tko to želi znati?

– Adams, Clint Adams – predstavio sam se dohvativši pivo.

– Ah, da, vi ste onaj koga su vojnici jučer izveli odavde.

– Tako je. Odsjeo sam u hotelu vašega oca.

– Aha – bilo je sve što je rekao.

– Vaš je ortak bio Amos Holt, zar ne?

– Bio? – On me iznenađeno pogleda. – Što time želite reći?

– Kad ste ga posljednji put vidjeli?

Zamislilo se.

– Istini za volju, nisam ga vidio posljednjih nekoliko dana – prizna. – Jeste li ga vi možda vidjeli?

– Jesam. Štoviše, donio sam ga danas ovamo.

– Što to znači? Donijeli? Ako želite nešto reći, recite otvoreno. Ne volim igre riječima – lice mu poprmi ružan izraz, a glas mu je zvučao prijeteći.

– Našao sam vašega ortaka sa strelicom u trbuhu. Bio je mrtav. Je li vam sada jasno?

– Amos mrtav? – promuca, ali mu se na licu nije opazio ni najmanji trag žaljenja.

– Gdje se to dogodilo?

– U blizini Staked Plainsa.

– Na Quanahovu području – progunda. – Znao sam to!

– Što ste znali? – pitao sam radoznalo.

– Znao sam da se upleo u posao s onim Indijancem.

– Kako to upleo?

– Prodavao im je puške, dakako – rekao je mračno.

– Čekajte malo – rekao sam pokušavši svladati uzbuđenje. – Rekli ste da je vaš ortak prodavao puške Indijancima?

– Rekao sam da je to moguće – ispravi me on. – Zašto bi, uostalom, bio ondje?

– Stanite. Znate li sigurno da je prodavao oružje crvenokošcima?

– Ne, ne znam sigurno. Uvijek sam sumnjao, ali ne bih se mogao zakleti.

– Jeste li vaše sumnje povjerili vojnicima?

Slegnuo je ramenima.

– Nisu me pitali, a da jesu, zašto ne?

– Sjajno – rekao sam bacivši na šank novac za pivo.

– Čekajte sada vi – zaustavi me njegov glas. – Zašto vas sve to zanima?

– Zato što zapovjednik tvrđave, pukovnik Mackenzie, sumnja da ja

prodajem oružje Indijancima. Vaše sumnje u Holta, spojene s njegovim ubojstvom baš su ono što mi treba da sperem sa sebe ljagu – dobacio sam podrugljivo.

– Zaista? – čovjek podigne obrve. – Sretno, prijatelju!

XVIII

– Ponovite to još jednom? – rekao sam Mackenzieju idućega poslijepodneva. Tog jutra došao sam ga obavijestiti o Jordanovim sumnjama, a sada me je pozvao na razgovor. Upravo mi je rekao nešto u što nisam mogao ili nisam želio vjerovati.

– Jed Jordan je izjavio da njegov ortak nikada ne bi imao hrabrosti prodavati puške Indijancima – ponovi Mackenzie hladno. – Sada bi bilo vrijeme da nam kažete kakvu to igru igrate, Adamse? Jeste li se toliko uplašili da ste spremni optužiti jednog mrtvaca.

– Do vraga, ne bojim se nimalo, pukovniče – pobunio sam se oštro. – Dosta mi je svega. Fort Silla, vojnika koji siluju djevojčice... i, vas, također.

Ustao je tako naglo da je srušio stolicu. Mislio sam da će nasrnuti na mene, no on je samo stajao uspravno i mirno.

– Adamse, nemojte pretjerivati – upozorio me zapovjedničkim tonom.

– Zašto? Protiv mene ste od trenutka kada sam se vašim ljudima suprotstavio u želji da spriječim silovanje djevojčice.

– Male divljakinje, hoćete reći – ispravi me suho. – Svi su oni divljaci, Adamse, a Quanah je najveći od svih. Ako otkrijem da ste vi taj...

– Nisam taj – rekao sam gnjevno. – Ako me želite baciti u zatvor, morat ćete pronaći drugi razlog. U međuvremenu ću vam pronaći toga čovjeka. U to možete biti sigurni.

Okrenuo sam se i izašao, ne čekajući njegov odgovor.

Jed Jordan je lagao pukovniku. Zašto? Njegov ortak možda jest, a možda i nije prodavao oružje Indijancima, ali Jed Jordan u svakom slučaju jest. Možda je i Holt bio u to umiješan.

Najvjerojatnije su radili zajedno, a to objašnjava i Holtovu smrt kod Staked Plainsa.

Osim toga, nisam nimalo uvjeren da je Holta ubio Quanah ili netko od njegovih ljudi.

Što sam više o tomu razmišljao, postajao sam sve sigurniji da je Quanahu puške prodavao Jed Jordan i da je vjerojatno on ubio svoga ortaka poslije svade, ili jednostavno zato da ne mora s njim dijeliti dobit.

No, trebao sam to i dokazati.

XIX

Vratio sam se u salun, naručio pivo i sjeo za stol, razmišljajući kako ću dokazati da Jordan trguje puškama. Mogao sam ga pažljivo promatrati i pratiti u nadi da će se prije ili poslije odati.

Drugi je način da zamolim Dancing Fawn da me odvede indijanskom poglavici. Čak ako i ne bude htio odati ime onoga tko mu prodaje puške, možda bi barem potvrdio nekome da to nisam ja.

Ali kome? Potreban mi je svjedok kome bi pukovnik vjerovao, a Dancing Fawn nitko ne bi vjerovao.

Ipak, ni ona prva mogućnost mi se nije svidala. Ako Jordan prodaje puške, on će vjerojatno neko vrijeme biti izuzetno oprezan dok se ne slegne prašina oko Holtove smrti. Moglo bi se dogoditi da sjedim ovdje i promatram ga tjedan-dva, a ništa ne saznam.

Zato sam odlučio pokušati izvući istinu od Quanaha. Donijevši takvu odluku, ustao sam, kimnuo Jordanu glavom i izišao iz saluna.

U tom je času Dutch Black baš ulazio, sam se s njim sudario. Zazvonilo mi je u glavi.

– Prokletstvo – rekao sam uzmaknuvši nekoliko koraka. – Zašto ne nosiš zvono oko vrata? Do vraga, kako te je Teal pustio okolo samoga?

– Pokušavaš li me razljutiti? – upita me gorostas.

– Siguran sam da ni to ne smiješ bez Tealova dopuštenja, nije li tako? – pitao sam izazovno.

– Ne mora mi nitko reći što treba da radim – zagrmio on.

– Doista? – bilo je sve što sam rekao prije nego što sam krenuo prema rezervatu. Ponovo sam išao zaobilaznim putem.

– Zdravo, Clinte – pozdravi me Dancing Fawn veselo.

– Zdravo, došao sam ovamo radi Quanaha.

Fawn reče nešto sestri i djevojčica ode.

– Molim te, sjedni – ponudi mi djevojka kad smo ostali sami. – Želiš li da pronađemo Quanaha?

– Želim – odvratio sam.

– Pukovnik nije prihvatio onaj leš kao dokaz tvoje nevinosti – bila je to više tvrdnja nego pitanje.

– Nije – priznao sam. – Bojim se da ću morati razgovarati s Quanahom, ako si još uvijek voljna povesti me k njemu.

– To je bila moja zamisao – podsjeti me sa smiješkom – a ti si se suglasio.

– Sto će Quanah uraditi kad me vidi?

– Misliš da će te ubiti? – ponovo se osmjehnula.

– Prema onome što sam čuo...

– Čuo si samo ono što bijelci govore o njemu – prekine me ona.

– Neće te ubiti dok si sa mnom. Mene će poslušati.

– Hoće li mi pomoći?

– Ako ga zamolim – odvrati djevojka – i ako može.

– Zašto? Jesi li ti njegova žena, Fawn?

– Nije me tako počastio – rekla je mirno. – Cijela Quanahova obitelj je mrtva – objasnila je sjetno.

– On i ja smo brat i sestra, premda nismo krvno vezani.

– Shvaćam – promrmljao sam.

– Kada želiš poći?

– U zoru – rekao sam.

– Ponovo ćeš mi dovesti konja?

– Hoću.

– Čekat ću te – oči su joj sjale poput zvijezda.

Ustao sam osjećajući da je razgovor završen.

– Budući da ćemo nekoliko dana biti odsutni, tko će se brinuti za tvoju sestru?

– Moji ljudi – odvratila je kratko. – Može se dogoditi da me vojnici dodu tražiti...

– I meni je pala na um ta mogućnost – promrmljao sam. Ako Mackenzie ustanovi da smo nestali, možda za nama pošalje vojnike ne bi li nas uhvatio na djelu, prilikom sastanka s Quanahom.

No time bi mi zapravo poslao svjedoke koji će mi trebati kad Quanah potvrdi moju nevinost.

Baš lijepo od njega, mislio sam odlazeći iz djevojčina šatora.

Nisam znao kako da utučem vrijeme, pa sam se vratio u salun da pripazim na Jordana, no on jedva da me je i pogledao kad sam ušao. Sjedio sam u kutu nekoliko sati i pio pivo sve dok mi tijelo nije utrulo od sjedenja.

Vratio sam se u hotel, hodajući pomalo nesugurno jer sam dosta popio. Još je bilo rano, ali sam odlučio poći odmah na spavanje da sutra budem svjež i odmoran.

Čim sam otvorio vrata sobe, osjetio sam da je netko u njoj.

– Kako si ušla a da te nitko nije vidio? – pitao sam Sheilu Mackenzie.

– Ušla sam kroz stražnja vrata.

– Ležala je na mome krevetu potpuno odjevena. Stidljivo me pogledala. – Nadam se da ti ne smetam.

– Zavisi – rekao sam zagonetno.

– Od čega?

– Od toga što želiš. – Naposljetku ona je pukovnikova žena. On ju je lako mogao poslati ovamo. Ili sam ja postao pretjerano sumnjičav?

Mlada žena je ustala i lagano mi prišla, položivši ruke na grudi.

– Došla sam zato što sam željela biti s tobom, Clinte – rekla je glasom promuklim od želje. Popela se na prste i nježno me poljubila.

– Nije li to opasna želja? – pitao sam obgrlivši je rukama oko struka.

– Baš me briga – šapnula je i ovoga puta su nam se usne stopile u dugom strasnom poljupcu. Istovremeno su njene ruke grozničavo otkopčavale moju košulju, a moje njenu.

Ubrzo smo se oboje našli na krevetu nagi.

– Oh, da – stenjala je dok sam usnama milovao njene ružičaste bradavice. – Jedva sam čekala ovo.

– Što će se dogoditi ako tvoj muž dođe kući prije vremena?

– To se rijetko događa. U svakom slučaju mislit će da spavam, jer će vidjeti da su vrata moje sobe zatvorena.

– Imate odvojene sobe? – pitao sam začuđeno.

– Da. Roland je toliko opsjednut Quannahom Parkerom i svojim zadatkom da ga uhvati da posljednjih godina ne misli ni na što drugo. To mu je jedina strast – rekla je ogorčeno.

– On je budala – progundao sam prelazeći pogledom preko njena krasnoga tijela.

– On je bolestan čovjek – ispravila me je.

– Zašto ga ne napustiš?

Slegnula je ramenima.

– Nemam kamo poći Clinte, niti se kome obratiti.

– Sheila... – počeo sam, ali ona mi rukom dotakne usne.

– Ne molim te da me povedeš sa sobom, Clinte, ne brini. Prihvaćam ovo što mi sada pružaš i ne tražim više.

– Sheila...

Privila se uza me.

– Nemoj ništa reći, samo me voli ponovo. – Usne su joj bile tople i sočne, i teško je bilo odoljeti njihovom izazovu.

Nisam to ni pokušao.

XXI

Te noći nisam spavao onoliko koliko sam se nadao, ali sam ipak idućega jutra bio odmoran i dobro raspoložen. Fawn je jahala bez

sedla, kao da je srasla s konjem. Glavu je držala visoko dignutu, ponosno. Opazio sam da su mnogi Indijanci u rezervatu hodali pognutih glava, ali mlada Fawn i njena sestra nisu gubile nadu i nisu se predavala.

Mali predah napravili smo na mjestu na kome smo bili pronašli Holtovo tijelo.

– Koliko smo još daleko? – pitao sam.

– Ovisi o Quanahu. Ako nas opazi, neko će nas vrijeme pratiti prije nego što nam se javi.

– Hoćeš reći da nas možda i sada prati?

– On ili jedan od njegovih ratnika – rekla je mirno.

Godine iskustva pomogle su mi i sada da shvatim da je najbolje prepuštiti se vodstvu Indijanaca. Zahvaljujući njihovom osjećaju časti, čovjek s njima uvijek zna na čemu je. U ovome slučaju, pod djevojčinom zaštitom nisam se imao čega bojati.

Staked Plains je neplodno i suho područje, puno pukotina i suhih riječnih korita s malo drveća. U svakome od njih mogao se skrivati pokoji Indijanac, te sam svakoga časa mogao očekivati strelicu u leđa. No znajući da Indijanci cijene hrabrost, a preziru kukavičluk, držao sam se u sedlu uspravno i nisam se osvrtao.

Polako se počela spuštati noć, a Indijancima još ni traga.

– Čini se da Quannah želi vidjeti koliko mi je stalo do toga da ga pronađem – rekao sam Fawn.

– Možda te stavlja na kušnju – priznala je ona.

Ulogorili smo se i zapalili vatru da se ugrijemo. – Želiš li da ujutro krenemo natrag?

– Ne želim, nastaviti ćemo.

Lice joj ozari osmijeh.

– To je dobro. Quanah će te zato više cijeniti.

– Važnije je ono što on osjeća prema tebi – progundao sam.

– Njegovo je ponašanje uvijek pomalo nepredvidivo – prizna Fawn, a njezine me riječi nisu umirile. – Saslušat će me, ipak – dodala je – a zatim će odlučiti. – Ti ćeš biti hrabar pa će ti pomoći, Clinte.

XXII

Nisam morao čekati dugo da nam se Quanah javi. Iduće me je jutro netko lagano drmao da se probudim. Kad sam otvorio oči, iznad sebe sam ugledao obojeno lice indijanskog ratnika. Uspravio sam se i ugledao Fawn okruženu šestoricom ratnika.

– Odvest će nas do Quanaha. Osedlaj konja pa krećemo.

– Dobro, kako ti kažeš – rekao sam vedro.

– Polako, stari – govorio sam vjernome Dukeu – ako se budemo držali hrabro, vratit ćemo se čitavi.

Ubrzo smo krenuli. Ja sam se našao u sredini male povorke okružen Indijancima. Na moje iznenađenje, na čelu je jahala Fawn. Zaključio sam da je ona zapravo cijelo vrijeme znala gdje je Quanah, ali je samo čekala njegov znak da me može dovesti. Što sam više upoznavao tu djevojku, to sam je više cijenio. Indijanski ratnici ponašali su se prema njoj kao prema princezi, a kad malo bolje pomislim, ona se od početka tako i držala, kraljevski.

Zahvaljujući njoj vjerojatno još uza se imam pušku i revolver. Veliki poglavica jamačno se pouzda

u njen sud, pomislio sam i odmah osjetio nadu da bi možda bio voljan i pomoći, ako ga ona za to zamoli.

Jahali smo pola dana prije nego što smo stigli na cilj. Ujahavši u indijanski logor, našao sam se u središtu pažnje. Fawn zaustavi konja i gipko klizne sa sedla. Čekao sam da mi pride.

– Možeš sjahati, Clinte. Za tvoga će se konja pobrinuti moja braća.

– Gdje je Quanah? – Pitao sam pomalo nervozno.

– Doći će. Moraš biti strpljiv. Odvest ću te do šatora u kome ćeš ga pričekati – rekla je blago.

XXIII

U malome šatoru čekao sam cijeli sat. Pretpostavio sam da je to također dio kušnje na koju me je stavio Quanah od moga dolaska u Plains. Napokon sam čuo žamor. Na ulazu u šator ugledao sam Fawn u pratnji Quanaha.

Bio je visok, vitak čovjek, izuzetno naočit, na pragu tridesete godine. Vitko mišićavo tijelo odavalo je snagu. Kosa mu je bila znatno svjetlija nego u ostalih Indijanaca, a oči modre. Revolver za razliku od svoje subraće, nosio je o boku. Tek sada sam se sjetio da je veliki poglavica zapravo mješanac.

Ušao je u šator ruku spuštenih niz bokove i kritički me odmjeravao. Nisam poniknuo pod njegovim prodornim pogledom. Crna ratnička boja davala je njegovu lijepome licu đavolski izražaj.

– Ti si Adams? – rekao je na poslijetku.

– Jesam.

– Ja sam Quanah.

– Počasćen sam što si me primio u svoj logor.

– To sam uradio zato što si pomogao Dancing Fawn i njenoj sestri – rekao je ističući svaku riječ.

– Znam to, ali svejedno sam ti zahvalan – rekao sam mirno.

– Ostavi nas nasamu – Quannah reče djevojci i ona bez riječi poslušala. Kad smo ostali sami, on mi se obrati istim zapovjednim tonom: – Sjedni – Je li Dancing Fawn objasnila zašto sam došao ovamo? – pitao sam pošto smo obojica sjeli.

– Rekla mi je samo da želi da ti pomognem zato što si ti pomogao njoj. Ti ćeš mi reći što je posrijedi.

Odmah sam zapazio da je njegov engleski jednako dobar kao moj.

– Riječ je o puškama – rekao sam ozbiljno.

– O puškama? – ponovi on začuđeno izvivši obrve.

– Bolje reći o tome da vam ih netko prodaje – rekao sam odvažno.

Modre oči postale su hladnije od ledenjaka.

– Nastavi – rekao je mrko me odmjeravajući.

– Čini se da pukovnik Mackenzie, zapovjednik Fort Silla, misli da vam ja prodajem oružje. Oduzeo mi je kola, konje i sve što je bilo u kolima, dok ne završi istragu.

– Otkud mu pomisao da ti prodaješ puške?

– Istini za volju, mislim da ni sam ne vjeruje u tu optužbu, no želio me optužiti za nešto samo zato što sam pomogao Dancing Willow da izmakne njegovim vojnicima.

Dugo me je šutke promatrao.

– Shvatio sam. Pukovnik ti nije prijatelj, kao ni meni.

– Baš tako.

– Ako ti pomognem, uvalit ću ga u neprilike – reče zamišljeno.

– Hoćeš – bilo mi je drago što tako misli.

– Ako ti kažem tko prodaje puške, ti ćeš mu reći. Je li tako?

– Morat ću – priznao sam – da bih sprao sumnju sa sebe.

– A ja više neću dobijati puške – završi on.

– Bojim se da bi to bilo tako – složio sam se iskreno.

– Vidiš, ako pomognem tebi, oštetit ću svoj narod.

– Postoji i drugi način – usudio sam se reći.

– Koji? – lice mu je bilo neprozirno poput maske.

– Dovoljno je da im kažeš da ti puške ne prodajem ja.

– A pukovnik Mackenzie će vjerovati mojoj riječi? – pitao je podrugljivim prizvukom.

Imao je pravo. Mackenzie će jednostavno misliti da Indijanac pokušava zaštititi dobavljača oružja, nije li tako? Kako bi mogao vjerovati čovjeku koga pokušava uhvatiti ili ubiti već godinama, i kog mrzi?

– Ostat ćeš ovdje noćas – Quannah ustane. – Nemoj izlaziti iz šatora bez Fawn. Mnogi ratnici rado bi te stavili na muke. – Zastao je pogledavši me u oči. – Obojica ćemo noćas razmisliti, a ujutro ćemo donijeti odluku.

– Koja će biti zadovoljavajuća za obojicu, nadam se.

– Koja će ispuniti moju obvezu prema tebi – rekao je kruto.

XXIV

S obzirom na okolnosti mogu reći da sam odlično spavao. Prva osoba koju sam ujutro ugledao bila je Fawn.

– Što mi to nosiš? – pitao sam opazivši da u rukama nosi zdjelu s hranom. Ne čekajući odgovor

zgrabio sam drvenu žlicu i počeo halapljivo jesti, jer sam tek sada osjetio da sam gladan.

– Je li dobro? – upita djevojka.

– Izvrsno! – bio sam zaista ugodno iznenađen.

– Kada Quanah donese odluku, on će ti je reći.

– A ne tebi? Naposljetku on plaća tvog dug, zar ne?

– Dug je sada njegov – rekla je kratko.

Quanah se pojavio tek kasno poslije podne u pratnji triju ratnika obojenih ratničkim bojama, kao da se spremaju na pohod. Bez riječi sam zurio u poglavičine plave oči.

– Moji te ljudi žele ubiti, Clinte Adamse – rekao je dubokim glasom nakon kraće šutnje.

– To nije način da mi platiš dug – odvratio sam mirno.

– Dug je moj, a ne njihov. Ako ti kažem tko prodaje puške, moji ljudi će biti oštećeni.

– Siguran sam da imate dosta pušaka – rekao sam blago.

– One nisu dobre bez metaka – javi se jedan ratnik.

– Ne želiti platiti – javi se i drugi. – Ubiti te umjesto toga.

– Nisam ovako zamišljao kraj našeg sastanka – obratio sam se Quanahu.

– Postoji i drugi način. Postoji izlaz. – Šutio sam, a on nastavi. – Ako dokažeš mojim ljudima da si vrijedan žrtve, moći ti pomoći.

– A kako ću to dokazati? – pitao sam sumnjičavo.

– Moraš dokazati svoju hrabrost i snagu.

– Protiv koga ... ili čega?

– Protiv ove trojice ratnika – pokaže na ljude iza sebe. – Kako to zamišljaš? Moram li se istodobno boriti sa svom trojicom? Zar na taj način ispitujete nečiju čast?

– Ne provjeravamo tvoju čast već hrabrost, snagu i sposobnost.

– Sposobnost za što?

– Da preživiš. – Pomoću oružja? – pitao sam gotovo poslovno.

– Bez oružja. Nekoliko kilometara odavde je kanjon kroz koji je nekad tekla rijeka. Krenut ćeš onamo pješice s određenom prednošću pred njima. – obrazlagao je Quanah svoj plan. – Ući ćeš u kanjon, a oni za tobom. Važno je da iz njega izadeš neozlijeđen i vratiš se ovamo. – Pogleda me i ispravi se. – Mislim, bez težih tjelesnih ozljeda.

– Ako bih bio teže ranjen, ionako se ne bih mogao vratiti – rekao sam podrugljivo, a on samo kimne glavom.

XXV

Te su me večeri dobro hranili, poput životinje koju će idućega dana zaklati. Fawn je ovoga puta ostala sa mnom. Jeli smo obavijeni čudnovatom šutnjom. Ona i inače nije bila osobito govorljiva, ali ovoga puta nešto drugo se nazoralo ispod šutnje.

– Imaš teškoća? – upitao sam je napokon.

– Imam – rekla je oborene gave. – Ne sviđa mi se pomisao da sam te dovela ovamo... možda u smrt.

– Da budem iskren ni meni, ali najbolje je na to ne misliti – rekao sam vedro.

– Ne mogu, da na to ne mislim – rekla je podigavši pogled. Oči su joj bile zamagljene od suza.

– Dancing Fawn, želiš li mi pomoći? – pitao sam muklo.

– Želim.

– Onda nemoj misliti na ono što me čeka, a pomози i meni da ne mislim na to.

– Ostat ću s tobom – rekla je svečano.

– Čekaj malo – rekao sam – nisam mislio...

– Ne želiš da ostanem?

– Ne... hoću reći... nije to uopće... – mucao sam, a ne sjećam se kada me je neka žena natjerala da u njenoj nazočnosti zamucam.

– Onda ću ostati – rekla je odlučno. Nasred šatora gorjela je mala vatra. Ona ustane i skine kožnu haljinu. Blaga svjetlost titrala je na njenoj glatkoj, suncem opaljenoj koži. Jednom sam je vidio nugu, ali ovoga puta sam je bolje osmotrio. Grudi su joj bile neobično pune, okrugle i čvrste, a bradvice tamnosmeđe i krute. Titrava svjetlost osvjetljavala je blago udoline i izbočine na njenu tijelu za kojim sam žudio. Želio sam ih dodirivati, milovati i istraživati...

Legla je na uski ležaj pripremljen za mene.

– Ljube li se Indijanci? – upitao sam tiho.

– Ljube. – Prstima mi je prešla preko usana. – Vidjela sam da to ljudi rade, ali nikada nisam iskusila. Možemo li pokušati sada?

– Sa zadovoljstvom – izgovorio sam muklo privlačeći njeno lice k sebi. Najprije sam joj poljubio jagodice, zatim vjede, a onda tek spustio usne na njene. Držala ih je stisnute tako da sam se nakon nekoliko trenutaka odvojio od nje.

– Opusti se, draga – šapnuo sam nježno. Ponovo sam je poljubio i ovoga puta usne su joj bile meke i podatne. Nedugo zatim počela mi je uzvraćati poljupce. Njena neočekivana nježnost izaz-

vala je u meni nove valove žudnje. Razdvojila je usne tako da sam gurnuo jezik među njih. Ljubili smo se sve strasnije. Iznenada mi Fawn jezikom liznu usne. Na njezin sam poziv odgovorio neoubzdanom strašću, stisnuvši je uza se tako snažno da je osjetila svu moju želju. Teško sam disao pokušavajući obuzdati strast. Vidio sam da je nesigurna, pa sam je pustio da sama krene u istraživanje mog tijela. Tijelo joj je plamtjelo zahvaćeno strašću, a ukružene bradvice neprekidno su se češale o moja prsa tako da se više nisam mogao obuzdavati. Želio sam je zadovoljiti i iz ove nježne djevojke upiti svu strast. Lagano sam ju ljubio, milujući je rukama po cijelome tijelu sve dok mi nije počela uzvraćati...

Poslije smo se ponovo ljubili, a zatim neprestano iznova plovili do vrhunca užitka.

Djevojčino lice ozario je nov izraz zanosu i sreće. Nismo govorili o onome što će nam donijeti jutro, ali sam znao da smo oboje na to mislili, unatoč bezgraničnoj ljepoti trenutka zaborava.

Morao sam pobijediti trojicu indijanskih ratnika u njihovoj igri samo zato da bi Quannah bio voljan reći koju riječ za mene, a čak nisam bio ni siguran da bi mi njegova riječ mogla pomoći.

XXVI

Kad sam se idućega jutra probudio, nisam kraj sebe zatekao Dancing Fawn.

– Jesi li spreman? – upitao je Quannah s ulaza.

– Jesam – odvratio sam mirno.

– Čini se da si dobro raspoložen – reče on neočekivano. Lagano me udari po ramenu i doda: – Hrabar si ti čovjek, Clinte Adamse. Uspjet ćeš.

– I tvoji ratnici su hrabri, zar ne?

– Jesu – odvrati on. – Dodi, vrijeme je da kreneš.

Cijelo indijansko selo sakupilo se da isprati bijelca koji se suprotstavlja trojici njegovih ratnika. Oružje sam ostavio u šatoru, ali sada Quanah zatraži od mene da se izujem.

– Sto? – pitao sam zureći u njega s nevjericom. Sudeći po pogledima promatrača, nitko ne očekuje da ću se vatiti iz kanjona, a ako budem trebao taj put preći bos, tako će se i dogoditi, pomislio sam mračno.

– Izuj čizme – naredi Quanah. Poslušao sam ga a kada mi je jedno dijete donijelo par mekanih mokasinki, ispustio sam uzdah olakšanja. Tanke su, istina, ali neću biti u lošijem položaju od mojih protivnika.

– Vidiš li onaj vrh – upita me poglavica kada sam navukao mokasine. – Pogledao sam u naznačenom smjeru i naježio se. Ne očekuje valjda da se popnem na vrh.

– Budeš li se kretao prema vrhu, stići ćeš ubrzo u kanjon koji moji ljudi nazivaju kanjonom smrti. – Na licu mi zaigra podrugljiv osmijeh ali nisam rekao ništa. – Dat ćemo dovoljno vremena da odmakneš barem kilometar i pol – nastavi poglavica – a zatim će moji ratnici krenuti za tobom. Upozoravam te da će te nastojati uhvatiti prije no što stigneš do kanjona, a svi su izvrsni trkači.

Pogledom sam odmjerio trojicu dugonogih vižljastih Indijanaca i

znao da njihov poglavica ima pravo.

– Sada kreni, Clinte Adamse, i sretno! – dobaci Quanah. Preko ramena sam pogledao Dancing Fawn koja je stajala među grupom žena. Lice joj je bilo blijedo, pogled bezizražajan, gotovo prazan. Kakva moć svladavanja, pomislio sam i počeo trčati.

U početku sam osjećao svaki kamenčić kroz meke mokasine, ali s vremenom sam se na to navikao. Malo sam trčao, a malo hodao dok nisam prešao oko kilometar i pol, a zatim sam nastavio put trčeći. Moji se protivnici bolje kreću ovim terenom, a ja sam godinama najviše trčao na leđima konja, što se odrazilo na mojim nogama. Ako mi i uspije stići do kanjona, kako ću, do bijesa, odande izaći? I to da se s njima ne sukobim. Nisam se bojao borbe s njima, ali bi mnogo lakše bilo kada bih ih mogao izbjeći i vratiti se u Quanahov logor. Možda bih mogao naći kakvu pukotinu, ili usjek i u njemu se sakriti odmah na samome ulazu u kanjon. Kad moji protivnici prođu u namjeri da pretraže cijeli kanjon, mogao bih se iskrasti i vratiti u logor.

Neprekidno sam razmišljao o mogućem izlazu, zaboravljajući tako na sunce što je užasno peklo na žed koja me sve više mučila i na bol u nogama.

Uspio sam stići do kanjona. Nije bio velik i ubrzo sam našao malu stazu što vodi prema njegovu vrhu. Kad sam se popeo do određene visine, počeo sam pogledom pretraživati okolinu. U daljini sam razaznao likove triju Indijanaca. Trčali su brzo i nisu se doimali umornima. Još samo petnaestak minuta i stići će do mene. Toliko mi vre-

mena preostaje da pronađem izlaz iz kanjona. Neopažen, dakako.

Sjedio sam na kraju staze, teško dišući i proučavajući kanjon. Po svemu sudeći postoji samo jedan izlaz. Iznenada mi sine. Najbolje je da ostanme ostanem gdje jesam. samome ulazu u kanjon opazio sam ovu usku stazu i popeo se njome. Možda je oni neće opaziti te će ući dublje u kanjon. Ja bih se tada jednostavno spustio dolje i vratio putem kojim sam došao. S druge strane, ako ugledaju stazu, neće njome moći proći sva trojica istovremeno, jer je vrlo uska. Doći će do vrha jedan po jedan, što mi opet odgovara.

Dakako, nadao sam se da ću se vratiti u logor da ne budem prisiljen ubiti nekoga od njih. Nisam znao koliko jako osjeća Quanah svoj »dug« prema meni i bi li mi oprostio ako bih ubio nekoga od njegovih ljudi.

I što bi rekao njegov narod, pomislio sam čekajući da moji protivnici prijeđu udaljenost što nas je razdvajala.

XXVII

Na ulazu u kanjon su zastali, očito da se dogovore što će dalje činiti. Naposljetku dvojica nastave put u kanjon, a jedan ostane na ulazu, očito u namjeri da mi onemogući izlaz. To me nije zabrinjavalo. Umjesto s trojicom, morat ću se obračunati samo s jednim. Prepoznao sam u njemu odmah najglasnijeg od trojice. I najsnažnijeg. Govorio je engleski u šatoru, ali očito je da mrzi bijelce. A možda je razlog njegovoj mržnji i nešto drugo. Dancing Fawn, na primjer?

Ako sidem dolje kotrljanje kamenja upozorit će ga na mene, pa bi mogao pozvati prijatelje u pomoć, zaključio sam razmišljajući što da uradim. Najbolje je da ga natjeram da on dođe k meni. Ustao sam i bacio nekoliko kamenčića po putu. Ratnik podigne glavu i pođe za zvukom. Ubrzo je opazio stazu. Približio se vrhu kad sam izašao iz zaklona. Na licu mu se jasno vidjelo iznenađenje. Nisam mu dao priliku da se snade. Bacio sam se na nj i zajedno smo se kotrljali niza stazu.

Bio sam spreman na pad, a on nije, pa sam prvi ustao. Čekao sam da se i on uspravi, a zatim sam zamahnuo zamahnuo desnicom i udario ga po licu. Zateturao je unatrag, a moja lijeva mu se zabila u trbuh. Presavio se od bola, ali se ubrzo uspravio. Jurnuo je na men i udario me snažno glavom u trbuh. Obojica smo izgubili ravnotežu, te smo se otkotrljali nizbrdo sve dok se nismo zaustavili na rubu stijene. On je prvi ustao i udario me nogom u donji dio trbuha. Da je na nogama imao čizme umjesto mekanih mokasina, ne bih se tako lako oporavio od udarca. Uspravio sam se upravo u trenutku kad je ponovo jurnuo na mene. Izmakao sam se upravo u trenutku kad je ponovo jurnuo na mene. Izmakao sam se u stranu, postavivši nogu tako da se o nju spotakao i pao. Još jedan udarac u bradu bio je dovoljan da izgubi svijest. Nije se micao.

Pogledao sam niz kanjon i pošto nisam opazio ostalu dvojicu, gurnuo sam onesviještenog Indijanca iza grmlja i krenuo natrag u logor. Ako se ona dvojica brzo ne vrate i ne nađu svoga druga, mogao bih se izvući. Barem tako sam se nadao.

Mrak se polako spuštao, a ja sam uporno koračajući razmišljao o tomu tko će me čekati u logoru. Već sam se počeo pitati nisam li zalutao i izgubio se, kad sam ugledao logorsku vatru. Napokon sam stigao u logor.

Cekalo me samo dvoje ljudi: Quannah i Dancing Fawn. Stajali su na istom mjestu na kome sam ih jutros ostavio. Kao da su svi drugi otišli, a oni se cijeli dan nisu ni makli. Usporio sam korak i stao pred njih.

– Clinte – rekla je Fawn meko. Glas je odavao napetost, premda to nije pokazivala. Quannah nije rekao ništa, samo me je očima prodorno promatrao zacijelo tražeći ozljedu.

– Jesi li dobro? – upita Dancing Fawn i glas joj prvi put zadršće. Kimnuo sam glavom jer još nisam mogao govoriti.

– Stigao si prvi – prozbori napokon poglavica. – Jesi li ubio moje ljude?

– Tvoji su ljudi dobro. Nijedan od njih nije teže ozlijeđen.

Prvi put otkako sam ga upoznao, njegovim licem preleti izraz iznenađenja.

– Hrabar si ti Clinte – rekao je. – Pobijedio si i ja ću ispuniti svoju obvezu prema tebi.

– Hvala – još sam teško dolazio do daha – ali sada bih molio čašu vode.

XXVIII

Nakon što sam se najeo i napio, pošao sam na počinak. Idućega jutra samo su me žuljev na stopalima i opekotine na vratu podsjećale na iskušenje kome sam bio izvrgnut.

Fawn mi je donijela jelo, a zatim oprala rane i namazala ih ljekovitom mašću. Odmah sam osjetio olakšanje.

– Moram sada poći. Ponosim se tobom – dodala je uz osmijeh. – Quannah će s tobom govoriti. Trojica ratnika su srdita, ali on ih nije htio slušati.

– Odlučio sam – rekao mi je poglavica nešto kasnije ozbiljno me promatrajući.

– Kakva je tvoja odluka? – pitao sam znatiželjno.

– Odlučio sam poći s tobom u tvrđavu.

– Što? – s nevjericom sam zurio u njegovo mirno lice.

– Poći ću s tobom i reći im da nam ti ne prodaješ puške. Možda će mi povjerovati – rekao je dubokim glasom. Njegova je odluka imala smisla, ali nije shvaćao s kakvim ljudima ima posla. Je li mu palo na um da pukovnik Mackenzie nije častan čovjek? Zar zaista vjeruje da će ga pustiti iz tvrđave ako jedno u nju uđe?

– Cijenim tvoj prijedlog, Quannah, ali...

– Odlučio sam tako – rekao je čvrsto i ustao. – Krenut ćemo, kad budeš spreman za put.

– Spreman sam odmah, ali želim da shvatiš što će...

– Dug ću ti platiti na ovaj način, Clinte Adamse – rekao je nepokolebljivo. – To je moja odluka.

Okrenuo se i bez riječi napustio šator, ostavljajući me da zabezegnuto zurim za njim. Kako može samo tako upasti Mackenzieju u ruke, mislio sam srdito. I što ću ja uraditi? Što bih uopće mogao uraditi da ga u tome spriječim? Quannah je veliki poglavica i donio je odluku. Jedino što mogu uraditi jest da mu pomognem da ostane

na životu dok je u tvrđavi i zatim da iz nje izađe.

– Tvoj je konj spreman – Dancin Fawn je stajala na ulazu u šator. Kimnuo sam glavom i pošao za njom. Vidio sam da nas čekaju tri konja. Fawn se, znači, vraća s nama.

– Zašto ne ostaneš, Fawn? – upitao sam blago.

– Potrebna sam svojim ljudima – rekla je jednostavno.

Moj narod ih naziva „divljacima“, ali u proteklih tjedan dana vidio sam mnogo više bijelih no crvenih divljaka. I sada im dovedim Quanaha Parkera ravno u ruke.

XXIX

Na licima Indijanaca zrcalilo se strahopoštovanje što je graničilo s obožavanjem dok je Quanah prolazio rezervatom. Šutke su stajali i promatrali ga kao da vide boga.

Unutar tvrđave raspoloženje je bilo drukčije. vojnici su se ustrčali na sve strane. Uperili su oružje u njega, ali Quanah se na to nije osvrtao. Nekoliko sam se puta okrenuo da provjerim je li još na konju i nisu li ga bijeli divljaci u plavim uniformama ozlijedili. More plavih uniformi uzbibalo se oko nas kad smo zastali ipred Mackenziejeva ureda.

Narednik nas ugleda i zgrabi revolver.

– Polako, naredniče – podigao sam ruku. – Recite pukovniku da sam mu doveo gosta.

– Indijanca? – uzvikne čovjek s nevjericom.

– Ne bilo kog Indijanca – rekao sam oštro. – Kažite mu da je Quanah ovdje.

Iskolačenih očiju povlačio se prema pukovnikovoj sobi. Ubrzo se pojavio u pratnji samoga zapovjednika tvrđave.

– Nebesa, istina je – klikne Mackenzie pošto nas je ugledao. – Uhvatio je Quanaha! Adamse, niste mogli odabrati bolji način da se oslobodit sumnje – govorio je oduševljeno s grozničavim sjajem u očima. U sobu su nahrupili vojnici, a među nima sam opazio i Teala i njegove momke.

Možemo li ući u vaš ured, pukovniče? – rekao sam mirno.

– Svakako.

– Sami, pukovniče – naglasio sam oštro. – Samo vi, Quanah, djevojka i ja.

Oklijevao je trenutak, ali naposljetku kimne glavom. Sjeo je za svoj stol i zagledao se u indijanskog poglavicu koji mu je hrabro uzvratio pogled.

– Kako vam je pošlo za rukom da ga uhvatite? – upita mene.

– Nisam ga uhvatio – ispravio sam ga hladno. – Quanah je ovamo došao po svojoj vlastitoj želji, pukovniče. Samo zato da me oslobodi vaše optužbe da Indijancima prodajem puške.

– Šalite se! – uzviknuo je preneraženo.

– Nipošto. Pristao je govoriti s vama radi mene, a ja sam mu obećao da će se moći slobodno vratiti u svoj logor.

– Vi ste ludi! – pukovnikovo lice pozeleni od bijesa – potpuno ludi, Adamse, ako mislite da ću ovoga... ovoga divljaka pustiti da izađe odavde. A što se tiče skidanja optužbe s vas, kako možete očekivati da ću njemu vjerovati? Ta on će zacijelo štititi svoga dobavljača oružja. – Ustao je nagnuvši se naprijed i položivši dlanove na

stol. – Reći ću vam nešto. Budući da ste mi ga izručili, prekinut ću istragu protiv vas, vrati vam vašu imovinu, pa možete krenuti svojim putem – dodao je velikodušno.

Odmahnuo sam glavom.

– Nećemo se tako ponijeti, pukovniče. Quanah je došao ovamo dade dake izjavu. Vi ćete je zapisati, a zatim ćete ga pustiti da ode odavde.

– Ni slučajno – zareža Mackenzie, ali ja se na to nisam osvrnuo. Okrenuo sam se prema Quanahu.

– Reci mu.

– Clint Adams nije čovjek koji mome narodu prodaje oružje – izgovori poglavica jasno i glasno.

– Oh? – Mackenzie se podrugljivo nasmiješi. – A tako je to?

– On vam neće reći ime čovjeka koji im prodaje puške, pukovniče umiješao sam se oštro. – Quanah je došao ovamo, jer je smatrao da ćete mu vjerovati. Zašto bi inače došao?

– Da vas oslobodi zatvora, jer bi se na taj način lišio vaše dragocjene pomoći – zlobno će Mackenzie. – Ali moja ponuda još važi, Adamse. Odjašite odavde i ostavite mi ovog divljaka.

Pogledao sam poglavicu s izrazom žaljenja.

– Oprosti, Quanah, ovaj čovjek nema časti, kako i sam vidiš. – Quanah bez riječi kimne glavom.

Mackenzie se zacrveni i vikne:

– Naredniče!

Ovaj uleti u sobu, a Joe Teal mu je bio za petama.

– Uhapsite ove ljude – naredi pukovnik, ali ja sam munjevitom brzinom izvukao revolver i uperio ga u zapovjednika tvrđave. Najprije se zapanjio, a zatim pobjesnio.

– Ludi ste – drekne razjareno na mene.

– Ovaj će čovjek neozlijeđen napustiti tvrđavu – rekao sam oštro i odlučno.

– Bit će bolje da u tom slučaju podete s njim. Ako on ode, vi ćete biti mrtvi, Adamse. Objesit ću vas...

– Svakako ću poći s njim, a osim toga – nastavio sam podrugljivo – i vi ćete poći s nama. Hajdemo.

Čuo sam komešanje iza svojih leđa.

– Ako se itko pokuša umiješati, pukovniče, raznijet ću vam glavu – procijedio sam prijeteći.

Povjerovao mi je, a to se odrazilo na njegovu licu.

– Ne pokušavajte ništa – rekao je svojim ljudima. – Što mislite kamo će vas ovo odvesti, Adamse?

Adamse?

O tome ću razmišljati poslije – odrezao sam. – Sada mi je najvažnije da izvedem Quanaha odavde.

– Ali on je naš neprijatelj, čovječe – plane pukovnik. – Zar ne čovječe Ako ga ovdje zadrživo, pobijedili smo Indijance.

– Dao sam mu riječ – odvratio sam mirno.

– To je izdaja.

– Hajdemo, pukovniče.

Zgrabio je svoj šešir i posegnuo za oružjem.

– To vam neće trebati – rekao sam oštro.

– Teale – obratio sam se naredniku – pripremite svome šefu konja i oslobodite nam prolaz do izlaznih vrata. Ako bilo tko nešto pokuša, ubit ću ga. Upamtite to i recite drugima. Svi neka dignu ruke dok budemo prolazili. – Teal pogleda pukovnika, a ovaj kimne glavom. Teal nestane iza vrata.

– Hajdemo, pukovniče – rekao sam kad nam je poslije nekoliko

trenutaka Teal došao javiti da je konj spreman. – Nemojte pokušavati ništa, jer vas neću promašiti – dodao sam prijeteći.

– Budite sigurni da neću dovesti u opasnost svoj život, ako ništa drugo, ono da dočekam trenutak kad ćete vi visiti – odvrati pukovnik.

odvratni Dobro – rekao sam kad smo prošli kroza špalir vojnika i izašli u dvorište. – Uzjašite – naredio sam pukovniku. Quanah i Fawn su me šutke pratili. – Krenite prema vratima – ponovo sam gledao Mackenzieja. – Naredite da se otvore.

Kad samo se udaljili od tvrđave dovoljno daleko, dao sam znak da stanemo.

– Sada ostanite ovdje dok ne nestanemo s vidika – obratio sam se pukovniku. – Što obratio ostanete, bit ćete sigurniji da u vas neću žžpucati, jer odlično gađam i iz velike daljine.

– Poznata mi je vaša reputacija – pukovnik seprōmeškolji u sedlu.

– žc se prōmeškolji Vidjetćemo-sejoš, pukovniče ii Dobro. Kad budete visili – dobaci on ubojito.

Nasmiješio sam se hladnokrvnošću dobaci nije bila iskrena, a zatim sam podbo konja. Nakon nekog vremena sam se okrenuo, znajući da ga više ne bih mogao pogoditi. Pukovnik se još nije micao. Očito ništa nije prepuštao slučaju.

XXX

Jahali žsamo još oko šest kilometara prije nego što smo stali.

– smo ćeš sada uraditi? – upita me Quanah. – Ne možeš se vratiti svojim ljudima.

– Znam, ali ne mogu poći ni s vama. Tvoji me ljudi ne bi prihvatili. Morat ću se vratiti.

– Ne možeš – uzvikne Fawn. – Ubit će te. Quanah – obrati se poglavici – spasio ti je život.

– 'to je istina. Još jednom sam ti dužnik – odvrati poglavica dubokim glasom.

– Nisi. Pokušao si dubokim pomoći, ali nije išlo. U svakom slučaju sam ti zahvalan.

– Ponovo sam ti ostao dužan – Quanah je bio uporan. – Moram ti platiti.

– Zaista... – počeo sam, ali me njegove sljedeće riječi ušutkaju.

– Jed Jordan – rekao je samo.

– Što? – zapanjeno sam zurio u modre oči na tamnome licu.

– To je ime čovjeka koji prodaje puške mome narodu – odvrati on mirno. – Jed Jordan.

– Što je s njegovim ortakom?

– Debelim čovjekom bez hrabrosti?

– Da, to bi mogao biti on – potvrdio sam.

– Kada smo se posljednji put vidjeli, Jordan mi je tražio jednu strijelu. Kada da je njome usmrtio svoga prijatelja.

– Da, uradio je baš tako, da bi ti i tvoji ljudi mogli biti žokrivljeni za to.

– Jordan je čovjek bez okrivljeni – reče poglavica dostojanstveno. – Ne bih s njime ulazio u posao da na to nisam prisiljen.

– Ali zašto si mi to sada rekao?

– pitao sam začuđeno. – Ako uvjerim vojnike da vas Jordan opskrbljuje oružjem, oni će ga spriječiti da to radi ubuduće.

Quanah slegne ramenima.

– Dug mora biti plaćem. Ako nam puške ne bude prodavao on naći će se netko drugi.

To je istina, pomislio sam. Netko uvijek želi zaraditi na lak i nepošten način.

– Sada smo poravnali račune, Quanah – uspravio sam se u sedlu.

– Jesmo. Nema neizmirenih dugova između nas.

– Što je s Dancing Fawn? Mackenzie neće zaboraviti da je i ona sudjelovala u svemu ovome.

– Vratit će se sa mnom.

– Ne mogu – krikne djevojka.

– Što će biti s mojom sestrom?

– Ja ću je pokušati žžizvesti iz rezervata – obećao sam i pogledao Quanaha. – To neće biti izvesti za vas – dodao sam – jer sanja Fawnin dužnik zato što me je dovela k tebi. Slažeš li se?

– Dobro – rekao je nakon kraćeg predomišljanja.

– Bez obzira na je hoću kraćeg se predomišljanja.

pred svojim sunarodnjacima ili neku – nastavio sam odlučno – dovest će djevojčicu u vaš logor. neću Staked Plainsa. Ondje je oc mene ću preuzeti vaši ratnici. Nadam se samo da me neće ubiti.

– Ako dodeš u Plains sam, smatrat će te neprijateljem – ozbiljno će Quanah. – Ali ako dovedeš Dancing Willow, moći ćeš se vratiti živ. Ipak upozoravam te Ali se ne vraćaš više.

– Shvaćam

– Zaboga – djevojčine oči bile su vlažne.

– Zbogom Dancing Fawn.

– Dodi – zovne je Quanah. Krenuli su Zbogom, Staked Plainsu da nastave svoj rat. Dancing Fawn se još jednom okrene i da me, a zatim su iščezli s vidika. Kamo da pođem? Ako se vratim u hotel, vojnici će me uhvatiti, ali moram se vratiti u grad. Moram dokazati da Jed Jordan prodaje oružje.

Ponovo sam se našao u situaciji u kojoj sam bio i prije sastanka s Quanahom. Zapravo, goroj. Nisam mogao dokazati Jedovu krivnju, a ovoga puta nisam se mogao ni slobodno kretati.

XXXI

Na um mi je palo samo jedno mjesto na kome bih se mogao skloniti. I to, dakako, ne bez opasnosti.

Obilazeći u velikom luku pročelje tvrđave, ušao sam u grad s istočne strane. Dukea sam ostavio u šumarku.

– Strpi se, druže – rekao sam mu nježno – brzo se vraćam.

Kad sam stigao do kuće, pogledao sam kroz prozor, no nisam vidio ništa. Mogao sam se samo nadati da je Mackenzie još u uredu. Jamačno je zauzet organiziranjem potrage za mnom. S tom nadom zakucao sam na stražnja vrata. Ubrzo ih je otvorila Sheila.

Lice joj se ozari kad me ugleda. Ipak, nije mogla prikriti zabrinutost.

– Ulazi, brzo, prije nego što te netko vidi – rekla je. Zatvorila je za nama vrata i cbasula me strasnim poljupcima.

– U nevolji sam – rekao sam joj oslobodivši se nježno njenoga zagrijaja.

– Što se dogodilo?

– Je li pukovnik danas bio kod kuće?

– Nije došao ovamo od jučer, a najviše bih voljela da se nikada ne vrati – rekla je prezirno.

– Mogu li dobiti piće?

– Svakako. Dodi u prezirno.

sobu. – Povukla me za sobom.

– Da sam barem to vidjela – rekala je kada je saslušala moju

priču. – Ronald je zacijelo poludio od bijesa.

– Siguran sam da me mrzi više nego Quanaha.

– Što mogu uraditi da ti pomognem?

– Ne mogu se vratiti u grad. Možeš li poći do konjušara i zamoliti ga da se sa mnom sastane.

– Ovdje?

– Ne, to je opasno za tebe. Istočno odavde je šumarak. Čekat ću ga ondje.

– A ako te izda? – glas joj zadršće.

– Ne vjerujem da hoće – odmahnuo sam glavom.

– Dobro, poći ću odmah u grad. Samo da se presvučem. Pretvarat ću se da ću pošla u kupovinu. – Zastala je kao da se nečeg sjetila.

– Ako si gladan, u kuhinji ćeš naći piletine.

Pošao sam odmah u kuhinju, uzeo nekoliko komada mesa, voća i kruha i strpao to u torbu.

– Sheila? – viknuo sam došavši do njene sobe.

– Još malo. Brzo ću biti gotova.

– Odlazim. Nastojat ću ti se javiti čim budem mogao. Hvala ti.

– Dobro – gurnula ti glavu kroz vrata. – Clinte, budi oprezan. Ponizio si Ronalda i on ti to neće nikada oprostiti.

XXXII

Vratio sam se u šumarak u kome je Duke mirno pasao. Sjeo sam na travu da prezagajim. Poslije dobrog obroka ispružio sam se na mekoj travi i usnuo. Znao sam da će Duke čuvati stražu.

Nakon nekog vremena trgnuo sam se iz sna. Duke je uporno strugao kopitima po zemlji. Naglo sam

ustao i posegnuo za revolverom, no bio je to Freddie.

– Čovječe, u liepu si se kašu uvalio – reče prijekorno.

– Čini se da je tako.

Pružio mi je bocu viskija.

– Mislio sam da će ti ovo možda trebati – obješenjački se nasmije.

– Hvala – rekao će zahvalno – ali još više mi je potrebno mjesto za spavanje dok se sve ovo ne raspetlja.

– Jesi li otkrio tko prodaje oružje?

– Jesam – zastao sam oklijevajući.

– Da mi ne vjeruješ – Freddie mi je čitao misli – ne bi me pozvao ovamo – iznenada mu se oči rašire. – Kako ti je samo pošlo za rukom da nađeš onakva kurira?

– Slučajno – odgovorio sam kratko. – Imaš pravo. Moram ti vjerovati. Jed Jordan prodaje oružje Indijancima.

– To me nimalo ne iznenađuje – rekao je. – On bi prodao i vlastitog oca da se domogne novca. No možeš li dokazati svoju tvrdnju?

– Ne mogu. Morat ću pronaći dokaze – rekao sam mračno. – Zato mi je važno dda uđem u grad. Odavde ne mogu ništa uraditi.

– To ćemo lako da Doći ću sutra sa svojim kolima i prevesti te do staje. Ondje možeš ostati.

– sa Duke?

– Povest ću ga večeras. Nitko me neće opaziti jer je mrak. Dobro se snalazim na ovom području.

– U tom ću slučaju i ja poći s vama – rekao sam nakon kraćeg razmišljanja. – Ako njega možeš dovesti do staje da ga nitko ne opazi, mogu i ja biti na njegovim ledima. Osim toga, nimalo mi se ne svida pomisao da ovdje provedem

noć. — Izvukao sam nekoliko novčanica i pružio mu ih. — Evo, ovo je unaprijed, a poslije ćeš dobiti još.

— Kako ti kažeš, prijatelju. Hajdemo.

još.

teškoća smo stigli do stražnjeg ulaza u staju. Mackenzie vjerojatno pazi na hotel i glavni ulaz u grad, a ne nada se da bih i na ovaj način mogao u nj ušuljati.

— Ja ću rasedlati Dukea i istimartiti se ga — ponudi Freddie. Otraga je sobičak s krevetom. Jamačno si umoran. Ujutro ćemo se dogovoriti kako ćemo dalje. Uradit ću sve što mogu da ti pomognem da dokažeš svoju nevinost.

— Hvala ti, Freddie.

— Mackenzie mi nije prijatelj — progunda on — a niti Jed. Sada pođi na spavanje.

XXXIII

Idućeg jutra Freddie me je počastio odličnim doručkom.

— Obično uzmem hranu i ovdje doručkujem. Nitko nije uočio da sam danas naručio više no inače — rekao je namigujući.

— Ima li Jed skladište u gradu?

— pitao sam dok smo jeli. — Negdje drži svoju robu, zar ne?

— Ispod saluna, ali sumnjam da pošiljku oružja može neopaženu z dovuci tamo. Doduše, može oružje staviti u sanduke na koje će istaknuti natpis koji želi: sol, brašno i slično — promrmlja, ž počesavši se po bradi.

— Svašta je moguće. Upravo je ubio svoga ortaka...

— Što? Zar Holta nisu ubili Indijanci? — iznenadi se on.

— To svi misle, ali nije točno. Rado bih pogledao njegov podrum, no bojim se da će on sada biti izuzetno oprezan.

— A žžMackenzie te smatra krivcem.

— On Mackenzie da se dokaže da sam ja kriv, ali neće uspjeti — rekao sam oštro. — Je li Teal u gradu?

— Jest. Od jučer te posvuda traže.

— To znači da se danju ne smijem micati odavde. Gdje stanuje Jordan?

— Iznad saluna. Želiš li da ti donesem stvari iz hotela?

— Nipošto. Ako to uradiš, odmah će znati gdje sam. Stvari mi nisu potrebne. Pogledaj radije postoji li kakav neopažen ulaz u Jordanov potrebne. Pogledaj Freddie kimne glavom i nestane iza vrata. Izašao sam iz sobička da uzmem pušku, jer sam zaključio da mi revolver nije dovoljan. Odjednom sam čuo gllasove ispred konjušnice. Hitro sam ušao u Dukeov odjeljak koji je bio u dnu prostorije. Vireći kroz procijepe između greda, ugledao sam Dutcha Blacka i Jacka Clincha kako ulaze.

— Jučer smo pregledali ovo mjesto — bunio se gorostas snažnim glasom.

— Jučer smo pretražili cijeli grad, pa ipak moramo to uraditi i danas, nije smo pretražili Joe želi da toga momka pošto-poto pronađemo. Pukovnik je izvan sebe od bijesa što je od njega napravio budalu.

— Da, to je zaista uradio — složi se Dutch. — Pukovnik je bijesan...

— Pazi da te ne čuje on ili Joe, jer ćeš cijeli mjesec morati čistiti zahode.

— Ne bojim ih se — uzvрати div.

– Da, svakako. Želiš li jedno piće?

– Zar nećemo pregledati staju?

– Uradili smo to, zar ne? – Clinch se obazre oko sebe. – Ja ne vidim ništa, a ti?

– Ne, ali nismo pravo ni ušli...

– Želiš li piće ili ne? Umirem od žeđi. Dakako, ja častim.

– Dobro... ako ti častiš – pro-gunda Dutch i glasovi se lagano sti-šaju dok su se vojnici udaljavali prema salunu.

Zahvaljujući Clinchovoj »savjes-nosti« i »odanosti« poslu, on i Dutch nisu bili otkriveni. Samo bih na jedan način mogao spriječiti uhapšenje, ali tada ne bih znao kamo bih s njihovim tijelima.

Odahnuo sam kad je sunce napo-kon zašlo. Freddie je otkrio straž-nji ulaz u Jordanov podrum. Skida-njem šarki s drvenih vrata mogli smo ih lako otvoriti. Pošto se spu-stio mrak, zaključali smo staju i oprezno se približavali podrumu. Verali smo se uz ograde kuća, zah-valni što pukovnikovi ljudi samo patroliraju gradom, a što nitko stalno ne dežura u samome sredi-štu.

Pažljivo smo podigli vrata, i ne dirajući lokot ušli u podrum. Na-dali smo se samo da nikome neće pasti na pamet da provjerava ola-bavljene šarke. Na jednome čavlu visila je svjetiljka. Napipao sam je rukom u mraku, upalio šibicu i dao je Freddieju.

– Stani pokraj vrata, i ako netko pokuša ući, odmah je ugasi – rekao sam mu.

Zatim sam počeo pregledavati kartonske kutije osvijetljene sla-bom svjetlošću svjetiljke u Freddie-voj ruci. Ustanovivši da su u njima potrepštine za prodavaonicu i sa-lun, okrenuo sam se prema drve-

nim sanducima zakovanim čav-lima. Dok sam pogledom tražio predmet kojim bi ih otvorio, noga mi zapne o manju kutiju. Sagnuo sam se i ispustio tihi zvižduk.

– Što si našao? – pitao je Fred-die.

– Sanduk s municijom. Pun je.

– Za vinčesterku 73? – upita Freddie.

– Dakako. Istina mogu se upotri-jebiti i za drugo oružje – dodao sam, znajući da ovakva municija nije dovoljan dokaz za vojsku, premda je meni stvar jasna.

Moram otvoriti sanduke, pomi-slio sam znajući da se izlažem veli-kome riziku, no nisam imao dru-gog izbora. Dvaput sam snažno udario po poklopcu sa strane, razd-vajajući ga od sanduka.

– Nebesa – promuca Freddie usplahireno.

No čini se da se buka nije čula gore. U sanduku nije bilo ono što sam očekivao. Podigao sam jedan revolver tako da ga Freddie može vidjeti. Oči su mu se raširile od zaprepaštenja.

– Što je to, do vraga?

– Kolt »peacemaker 45«, najno-viji tip. Čini se da naš prijatelj Jor-dan prodaje i njih.

– Znači da smo ga uhvatili – pobjedonosno će Freddie.

– Da, revolveri su ovdje, ali pita-nje je što s njima namjerava.

– Prodat će ih Komančima, da-kako.

– Jedini predstavnik Komanča koji nosi revolver, barem koliko je meni poznato, je Quanah – rekao sam zamišljeno. – Možda namje-rava i svoje ratnike naoružati re-volverima, ali Jordan isto tako može tvrditi da će ih prodavati u svojoj prodavaonici.

– To znači da ga nismo uhvatili ▼ razočarano će Freddie.

– To još ništa ne znači – rekao sam zagonetno. – Imaš li olovku?

– Da, evo je. Što će ti?

– Prepisat ću ove serijske brojeve. Približi mi svjetiljku. – Pošto sam zapisao šest brojeva, podigao sam glavu. – Eto, gotovo – promrmljao sam zadovoljno. Baš u tom trenutku čuli smo zvuk na glavnom stubištu što vodi u podrum.

– Ugasi svjetlo – procijedio sam.

Freddie odmah posluša. Čučnuo sam iza sanduka na brzinu ga pokrivši poklopcem.

Jed Jordan uđe, pride jednoj kartonskoj kutiji i izvuče iz nje nekoliko boca. Prije nego što se okrenuo prema vratima, osvrnuo se pogledom po prostoriji kao da razmišlja treba li mu još nešto. Nije čak ni opazio da svjetiljka ne visi na svome mjestu iza vrata. U ruci je držao malu ručnu svjetiljku koju je očito donio sa sobom. Ugasi je i izade. Trenutak zatim čuli smo kako zatvara vrata.

– Nebesa – promrmlja Freddie udahnuvši duboko.

– Izlazimo – dobacio sam napokon tiho.

– A sada? – pitao je dok smo izlazili.

– Sada je došao trenutak da ti pošelješ brzojav – odvratio sam mirno.

XXXV

Idućeg sam dana napisao brzojav koga je Freddie trebao poslati mome prijatelju u Washington.

– Znače li što ovi brojevi? – pitao me začuđeno.

– Znače. On ima dobre veze s tvornicom oružja u Washingtonu,

pa će znati da su to serijski brojevi oružja.

– A kako će znati da si mu brzojav poslao ti?

Pokazao sam mu slovo G na dnu poruke.

– Znat će što to slovo znači – kazao sam odlučno. – Pričekaj da Walter ode na ručak i pošalji brzojav kad dode njegov zamjenik. Pričekaj odmah odgovor.

– Zar je moguće da ćeš ga dobiti tako brzo?

– Ako su revolveri ukradeni, moj će prijatelj to odmah znati. Nama neće preostati ništa drugo nego da čekamo da on dode iz Washingtona i oslobodi me optužbe.

– Nadam se da znaš što radiš – promrmlja on sumnjičavo.

– I ja se nadam. Upamti, brzojav predaj zamjeniku i nastoj da te nitko ne opazi kad ulaziš u poštanski ured.

– Misliš na Teala i njegove prijatelje?

– Da. Ako te slučajno uhvate, nemoj izigravati heroja i dopustiti da te ubiju. Daj im brzojav.

– I da im kažem da si ovdje?

– To im nećeš morati reći. Odmah će znati gdje da me traže.

– Potrudit ću se da do toga ne dode – obeća on.

– Znam da hoćeš, ortače.

Dok sam čekao Freddiejev povratak, razmišljao sam o Quanahu. Teško je povjerovati da želi svoje ratnike naoružati revolverima. Indijanci se su se na puške već navikli, ali bi revolver bio nešto sasvim novo za njih. Ipak, vjerovao sam da su revolveri ukradeni, bez obzira na to kakve Jordan ima planove s njima. Jamačno ima i drugih kupaca osim Komanča. Zapravo, ne zanima me što će biti s revolver-

ima, ali želio bih bih da ih prijatelj kapetan Bill Fredericks nađe u podrumu, kad se kao odgovor na moj brzojav pojavi u Fort Sillu. Istina, pukovnik je po svome činu iznad kapetana, ali Fredericks će jamačno doći s nalogom samoga Granta. Znao sam da Grant cijeni Mackenzieja, ali sam se nadao da to neće utjecati na njegovu odluku u ovoj stvari.

Nema sumnje da je Mackenzie morao nečim zaslužiti povjerenje svoga pretpostavljenoga. Vjerojatno je nekoć bio dobar vojnik, ali ga uništava bolesna ambicija.

Opsjednut je Quannahom, a sad sam se i ja pojavio. Bio bi mnogo uspješniji na nekom drugom mjestu, ali zbog ponosa neće da ode.

Premještaj bi s druge strane, mnogo značio njegovoj ženi. U prvome redu dobila bi ponovo svog muža koji se u ovoj sredini od nje posve udaljio, zanesen ambicijama i željom za uspjehom. Osim toga, ženi njene vanjštine i značenja nije mjesto u Fort Sillu. Ona pripada velikome gradu gdje bi kao žena jednog visokog oficira imala određenu ulogu. Primanja, pozivi na čaj, sudjelovanje u dobrotvornim akcijama, jamačno je ono što joj nedostaje.

Nadao sam se samo da Sheila ne očekuje da je povedem sa sobom, ako se iz svega ovoga izvučem. Ne bih mogao podnijeti da cijeloga života bježim od čovjeka kakav je Mackenzie.

Zadrijemao sam i Dukeovo njištanje me upozori da netko dolazi. Spustio sam ruku prema revolveru.

– Ja sam – odahnuo sam kad sam čuo Freddiejev glas.

Ušao je brzojavom u ruci.

– Je li to odgovor? – upitao sam s nadom.

– Da, ali samo jedna riječ. Nadam se da je tvoj prijatelj zaista razumio poruku.

– Što piše?

– »Jackpot«. – Začudeno me pogleda jer očito nije razumio.

Usne mi se razvuku u osmijeh. Bio je to kartaški izraz za pun pogodak.

– Razumio je i dolazi ovamo – rekao sam zadovoljno.

– Što ćeš raditi u međuvremenu?

– Pokušati ostati na životu.

XXXVI

Skrivao sam se u Freddiejevoj sobici tri dana, kada se dogodilo nešto što me navelo da požalim što sam njega umiješao u moje nevolje. Donio mi je večeru, a na licu mu se vidjela zabrinutost.

– Što se dogodilo? – pitao sam odmah.

– Bojim se da je nevolja na pomolu – rekao je odlažući hranu na drveni stol.

– Što to znači?

– Andy Tyler – progundao je samo.

– Taj beskorisni šerif? Kako bi nam on mogao naškoditi?

– Ima velika usta, eto tako – odvratila Freddie mrzovoljno. – Bio je sinoć u restoranu, a i večeras ponovo. Opazio je da naručujem više hrane nego obično. Rekao je za dvoje.

Namrštio sam se.

– Što si mu odgovorio?

– Da sam dobio apetit čim sam njega vidio, no on nije bio oduševljen mojom dosjetkom.

– Nećemo tome pridavati veću važnost no što je potrebno – trudio sam se da mi glas zvuči ne-

hajno. – Ubuduće ćeš naručivati manje hrane, a ako se Tyler pojavi, utoliko gore za njega.

– Ubio bi ga?

– Ne bih, samo bih ga onesposobio za neko vrijeme. Što bi ljudi rekli, ako ga ne bi vidjeli dva-tri dana?

– Da je zapeo negdje s bocom u ruci – nasmije se Freddie.

– Dobro. To znači da nećemo naškoditi njegovu dobru glasu.

– Nisam zabrinut zbog Tylera – promuca napokon Freddie. I prije no što je spomenuo znao sam što ga muči. – Što će biti ako sve to izbrblja Tealu i njegovim momcima?

– Moramo biti oprezni – rekao sam mirno – ali nećemo dizati paniku.

– Svakako, lako je to reći – progunda on.

– Opusti se, Freddie. Smiri se i večeraj.

– Oh, ne jede mi se baš – promrmlja ali ipak prione jelu. Pojeo je više od polovine, te sam sa smiješkom zaključio da mu strah ipak nije smanjio apetit.

Što se mene tiče, bio sam zabrinut više nego što sam to pokazivao. Ako šerif izbrblja nešto Tealu i ovaj dode ovamo sa svojim ljudima, neću imati drugog izbora nego da ih ubijem. U protivnom bi oni ubili mene. No na taj način natovarit ću sebi ubojstva na vrat.

– Slušaj Freddie – rekao sam mu dok je kupio tanjure i zdjele. – Zašto noćas ne bi spavao negdje drugdje? Budući da je meni ustupio svoju sobu, on je spavao u odjeljku za konje.

– Čini se da si se iznenada zabrinuo?

– Posrijedi je samo nekoliko dana. Za svaki slučaj bolje bi bilo da se smjestiš negdje drugdje.

– Imam ja revolver – osvrne se po sobici kao da ga traži. – Ne bojim se tih vojnika – dobaci hrabro.

– Ne kažem da se bojiš – objasni jasno strpljivo. – Ali ne bih nipošto želio da svoj život izvrgneš opasnosti, da bi meni pomogao. Već si mi dovoljno pomogao.

– Dobro. Mogao bih pronaći smještaj u jednoj od ... znaš onih kuća – promuca nelagodno.

Pružio sam mu nekoliko novčanica.

– Podi onamo i lijepo se počasti na moj račun.

– Dobro... ako misliš da... me ne trebaš – crvenio se dok je govorio, no oči su mu se caklile pri pomisli na topao zagrljaj što ga ondje čeka.

– Samo idi, Freddie. Dobro se zabavi. Vidjet ćemo se ujutro – izgurao sam ga premk vratima.

– Do viđenja – promrmljao je uzbuđeno. U mislima je već u društvu neke ljepotice, pomislio sam zabavljajući se.

Poslije sam ustanovio da su mu to vjerojatno bile posljednje misli u životu.

XXXVII

Time što sam se pobrinuo za Freddieja, nisam se oslobodio svih briga. Pošto se smračilo, odlučio sam poći do rezervata i pogledati što je s Dancing Willow koja je zacijelo zabrinuta za svoju sestru.

Iskrao sam se na stražnja vrata, ostavljajući prednja nezaključana da ne bih izazvao nečiju sumnju. Mačjim koracima sam se prikrao rezervatu, držeći se zidina tvrđave da me netko ne bi spazio odozgo.

Nekoliko stražara šetalo je zidinama. Opazivši da je jedan zastao i zapalio cigaretu, iskoristio sam priliku da se odmaknem od zida i dodem do prvih šatora. Poslije me više ionako neće moći uočiti.

– Clinte – uzvikne djevojčica ozareno i povuče me u šator.

Unutra je bila još jedna žena neodređene dobi. Moglo joj je biti trideset, a isto tako i pedeset godina. Willow joj brzo objasni nešto na svome jeziku i sa ženina lica nestade izraz straha.

– Govorite li engleski? – upitao sam bojeći se da se s njima neću moći sporayumjeti, no žena lagano kimne glavom.

Objasnio sam joj da Willow treba biti spremna, jer ću jedne od idućih noći doći po nju da je povedem k sestri. Žena je prenosila djevojčici ono što sam govorio. Tamne oči su zasvijetlile pri pomenu sestrina imena, a male se ručice sklopile u nijemoj molbi. Naposljetku sam je nježno pomilovao po glavi i oprostio se.

Uspio sam cijeli put ponovo prijeći neopaženo i uvući se kroz stražnji ulaz u staju. Odmah sam osjetio da nešto nije u redu. Izvukao sam revolver iz korica i lagano se približavao konjima.

Duke je bio na svome mjestu, ali uzbuđen. Poslije moga odlaska netko je bio u staji. Je li to neka slučajna mušterija? Ili šerif u pratnji Teala?

Možda sam imao sreću i izišao upravo u trenutku kada su oni ušli. Hodao sam od odjeljka do odjeljka ne bih li otkrio nečiju prisutnost, ali u staji sam bio samo ja. Naposljetku sam odahnuo, spustio revolver, u korice i uputio se u svoju sobu. Bolje reći Freddiejevu. Na krevetu je, lica iznakažena bol-

nom grimasom u čudnome položaju ležao čovjek kome zapravo nisam znao ni prezime.

Freddie je bio mrtav.

XXXVIII

Čučnuo sam kraj kreveta i šutke zurio u izobličeni lik. U sebi sam ga molio da mi oprost. Ni trenutka nisam sumnjao da je stradao zato što je odlučio meni pomoći. Sudeći po njegovu izgledu, ubio ga je Dutch Black, što znači da iza svega toga stoji Joe Teal.

– Adamse – ja o vuku, a vuk na vrata, pomislio sam začuvši Tealov glas iz tame. – Znamo da si unutra, Adamse!

Bio je ispred konjušnice.

– Nemoj ni pomišljati da ćeš se izvući kroz stražnja vrata – nastavio je pošto sam uporno šutio. – Moji ljudi su na svim vratima.

To im nije teško s obzirom da ih je četvero, pomislio sam cinično.

– Dutch Black će ući unutra nenaoružan. Ako želiš, možeš ga ubiti, ali ćeš visjeti zato što si pucao na nenaoružana čovjeka.

Sjetio sam se kako mi je Freddie rekao da Dutcha treba ubiti odmah, prije nego što ti pride. Ipak, nisam mogao pucati u goloruka čovjeka, čak ako je on i takav gorostas kao Dutch, a pogotovo ne u vojnika američke armije.

– Suočit ćemo te s Dutchom, Adamse – nastavljao je Teal. Eto ga, dolazi.

Gurnuo sam revolver u korice i obazreo se oko sebe u potrazi za nečim što bih mogao upotrijebiti protiv Dutcha. Možda će se Dutch predomisлити i neće željeti riskirati svoj život radi Teala i njegovih planova, pomislio sam ali nada mi se

izjalovila. Golema spodobina ispunila je cijeli ulaz.

– Izvrnut ću ti glavu kako sam to uradio tvome prijatelju – zagrmi gorostas lagano mi se približavajući.

Pošao sam mu u susret kipteći od bijesa. Bio sam bijesan na Teala što je znao da neću pucati, na Dutcha se što je ubio Freddieja. Naposljetku na sebe samoga što sam svratio u Fort Sill.

– Hajde, mali čovječe – dovikne Dutch – dodi da š4o prije završim s tobom.

Kad mi je prišao dovoljno blizu, podigao sam nogu i pogodio ga čizmom ravno u bradu. Vrisnuo je i zateturao unatrag, ali nije pao.

– Je li to sve što umiješ? – rugao mi se prilazeći mi ponovo.

Kad mi je prišao posve blizu, zamahnuo sam nogom i pogodio ga u isto mjesto kao i prije. Ako ništa drugo, pomislio sam, ostavit ću mu dobre masnice na bradi.

– Prokletstvo – krikne povukavši se korak unatrag. – Ako tako nastaviš, razbjesnit ćeš me toliko da ću te smjesta zadaviti.

– To nećeš uraditi dok ti Joe Teal tako ne kaže – rekao sam izazivajući ga. – Ti si pion u njegovim rukama.

– Nisam – zareža on.

– Jesi. Nemaš ni toliko mozga koliko ga ima jedan grizli.

– Ne izazivaj me, Adamse! Ubit ću te u svakom slučaju, a budeš li me ljutio, natjerat ću te da trpiš – zaprijeti gromkim glasom.

– Ti si nitko i ništa – rekao sam kružeći oko njega. Znao sam da mi je brzina jedina prednost. Možda bih ga tako mogao izmoriti.

Munjevitim zamahom desnice pogodio sam ga u trbuh, ali on se i ne pomakne, a mene je ruka zaboljela.

– Budeš li tako kružio, dobit ćeš vrtoglavicu, Adamse. Čekat ću jednostavno da padneš, a zatim ću te smožđiti – dodao je s uživanjem.

– Nemoj previše mahati glavom. Mogao bi oštetiti mozak, ako ga imaš.

– Imam – ponovio je oštro.

– Da, u nožnome palcu. Možda ću ti ga ja sada nagaziti.

– Pokušaj – oči su mu ludački sjale. Noćas je ubio jednog čovjeka i sada je bio na putu da to uradi i drugi put.

Desnicom sam ga udario u lice. Zaboljela me ruka, a Dutch nije ni trepnuo okom.

– Ništa – govorio je zlobno. – Nema ništa od tebe, Adamse. Sada ću ti pokazati kako se Dutch bori.

Dohvatio me nogom i bacio na zemlju. Otkotrljao sam se na vrijeme da izbjegnem ponovo udarac njegove čizme.

Uspravio sam se i osjetio iza leđa zid. Zgrabio sam sedlo koje je na njemu visjelo i bacio mu ga u lice, a zatim se provukao ispod njegove ruke i našao mu se iza leđa. Udario sam ga u leđa, ali on se okrenuo začuđujućom brzinom i ponovo me oborio na pod.

Zamaglilo mi se pred očima. S posljednjom sam snagom pokušao odagnati nesvjesticu, jer sam znao da tim povećavam svoje šanse da preživim.

Zatresao sam glavom dok mi je u ušima šumjelo, i otkotrljao se što dalje od protivnika, dok mi se vid ne razbistri.

Samo zahvaljujući kretanju izbjegao sa smrtonosan udarac Dutchove čizme u glavu, a on je, izgubivši načas ravnotežu, pao na pod. Hitro sam ustao i udario ga nogom u rebra. Bio sam zadovoljan kad sam čuo da psuje. Zaboljelo ga

je. Pokušao je ustati, ali sam ga ponovo dohvatio čizmom po ramenu.

Pošlo mu je za rukom da ustane. Lice mu je bilo prljavo, ali disanje normalno.

– Učinio si ovu borbu zanimljivom – odao mi je priznanje – ali sada te moram ubiti.

Obuhvatio me je velikim rukama oko struka i podigao uvis. Lijeva mi je ruka bila prikovana uz tijelo, ali desna je bila slobodna. Počeo sam ga šakom udarati u lice, ali bez ikakva učinka.

Naposljetku sam osjetio da nemam drugog izbora. Ili se poslužiti revolverom, ili umrijeti.

Izvukao sam revolver, a zatim ga svom snagom udario po glavi. Prestao me je stiskati i podigao ruke prema glavi da se zaštiti. Odmaknuo sam se korak unatrag, a zatim ga revolverom udario po lijevom obrazu. Brazgotina koja je tako nastala protezala mu se od oka do brade. Divlje je kriknuo dok mu je krv kapala po bijeloj košulji. Ipak, ostao je na nogama.

Premjestio sam revolver iz desne u lijevu ruku i raspalio ga po desnoj strani lica, dok se još nije posve oporavio od udarca u lijevi obraz. Ovoga puta mu se golemo tijelo zanišlo, oči su mu se raširile i postale staklaste, a zatim se srušio na leđa i ostao ležati.

Nagnuo sam se nad nepomičnim tijelom gorostasa, spreman uprijetiti revolver, ali nije bilo potrebno.

Sjeo sam na pod i nastojao doći do daha. Nakon nekoliko trenutaka čuo sam Tealov glas izvana.

– Dutche, jesi li ga sredio?

Nisam odgovorio jer nisam mogao, ali kad je po drugi put postavio isto pitanje, odlučio sam šutjeti. Neka misli što hoće.

– Dutche – vikao je strogo, ali ja sam šutio. Dutch, također. Disanje mu je sada postalo pravilno. Život mu nije u opasnosti, ali u dubokoj je nesvijesti koja će potrajati neko vrijeme.

Vratio sam se u Freddiejevu sobu i pokrio njegov lež pokrivačem. Zatim sam uzeo krpu i postavio je ispod Dutchova obraza koji je obilno krvario. Istina, nije to zaslužio, ali nisam želio da iskrvari.

– Adamse – čuo sam sada Tealov glas. Očito je shvatio da je njegov čovjek ozlijeđen. – Ne znam kako ti je to pošlo za rukom, ali udesio si Dutcha. No mi smo još ovdje. Imamo vremena napretek u svakom slučaju više od tebe. Uskoro će svanuti, pa ćemo te lako uhvatiti. Pukovnik te želi živoga – dovikne srdito – ali ne ja. Jednostavno ću mu reći da si pružio otpor, pucajući na nas i tako nas prisilio da te ubijemo. Nije ti preostalo još mnogo vremena, Adamse.

Nisam se trudio da mu odgovorim. Čemu tritati energiju na prazne razgovore, a toliko mi je potrebna, ako se želim odavde izvući prije zore.

XXXIX

Ako se uspijem izvući, morao bih izvući i Dukea i još jednoga konja. Nisam mogao zaboraviti obećanje dano Fawn da ću joj dovesti sestru.

Pogledom sam kružio po staji dok ga nisam zadržao na kolim u kutu. Prilično su stara, ali će poslužiti.

Upregnuo sam jednoga konja u kola, a zatim s vilama nabacao u kola sijeno. Zgrabio sam limenku s terpentinom i zalio njime kola. Si-

jeno će izgorjeti, a nadao sa se da će netko spasiti konja. U svakom slučaju, nisam imao mnogo izbora.

Osedlao sam Dukea, izabrao najboljega konja za Dancing Willow, a zatim me čekao najteži dio posla. Dutcha Blacka sam namjeravao prebaciti preko jednoga konja, a to sam uspio tek nakon nekoliko pokušaja. Onesviještenoga sam čovjeka privezao da ne bi pao, a zatim zapalio šibicu i bacio je na kola. Slama je odmah planula, a nedugo zatim i drvo poliveno terpentinom. Uplašenome konju nije trebao bolji poticaj da izjuri kroz glavna vrata. Odmah za njim krenuo je i konj s Dutchom Blackom, a ja sam uzjahao Dukea i, vodeći na uzdi konja namijenjenoga maloj Willow, krenuo prema stražnjem izlazu.

Čuo sam viku što je dopirala s prednjeg ulaza, a zatim pucnjeve. Vjerojatno su od ubogoga onesviještenoga Dutcha pomislili da sam ja.

Čovjek koji je čuvao stražnja vrata uletio je u staju da vidi što se događa, te se na pragu sudario s Dukeom i sa mnom. Ne znam je li to bio Clinch ili Brady, no u svakom slučaju mi smo ga oborili i izletjeli u uličicu iza staje. Pucnjava nije prestala ali nisu pucali u nas te smo nesmetano nastavili put prema rezervatu.

Zapaljena kola i Datch privukli su vjerojatno i pažnju stražara na zidinama te neopaženo stigao do indijanskog šatora. Djevojčica je bila spremna. Štoviše, začuvši topot konja istrčala mi je u susret. Bez riječi sam joj pomogao da se popne na konja, a zatim smo požurili što dalje od Fort Silla.

Jahali smo cijelu noć, zahvaljujući izdržljivosti djevojčice i dobrim konjima, a tek kada je svanulo zastali smo da predahnemo i odmorimo konje. Dao sa djevojčici komad suhe govedine i tvrdoga kruga što je halapljivo pojela.

Poslije smo se šutke gledali, smiješili se jedno drugome i kimali glavama, jer nismo mogli razgovarati. Djevojčica je bila bezbrižna, a ja zabrinut.

Često sam pogledavao prema obzorju, znajući da će Mackenzie odmah poslati potjeru za nama. Možda će čak sam poći za mnom. Nanio sam težak udarac njegovoj taštini i ponosu.

Nastvili smo put i nakon četiri kilometra njezin je konj naišao na rupu, zbacivši je sa sedla na tlo. Willow nije srećim bila ozlijeđena, ali je konj slomio nogu, te sam ga morao ubiti da ga oslobodim muka.

Podigao sa djevojčicu na konja iza sebe pa smo nastavili jahati zajedno. Premda nije bila teška, osjetno će nam se smanjiti brzina kretanja.

Dok smo jahali prema Plainsu, razmišljao sam što ću uraditi pošto ostavim Wiloow kod njenih ljudi. U grad i tvrđavu poslije noćasnog događaja ne bi bilo mudro. — Dutch je vjerojatno ubijen, a možda je i Clinch stradao kad sam prešao konjem preko njega. Znači da bi mi mogli natovariti na vrat dva ubojstva, ako se vratim u Fort Sill.

Mogao sam predati djevojčicu i nastaviti put u Meksiko, ali nije mi se svidjela zamisao da ostatak života provedem ondje, znajući da bi me, čim bih prešao granicu čekalo

hapšenje. A možda bi vojska raspisala i tjeralicu za mnom, te bi lovci na ludske glave krenuli u akciju.

Odmahnuo sam glavom. Ne, to nipošto neću uraditi. Moram naći načina da se oslobodim sunje, a to znači da moram biti u Fort Sillu kada dođe Fredericks. Tko bi mu inače pokazao gdje je ukradeno oružje? A bez tog dokaza ne mogu skinuti sumnju sa sebe.

Donijevši takvu oluku, prestao sam razmišljati o onome što me čeka u Fort Sillu. Najprije moram predati djevojčicu u sigurne ruke i ispuniti obećanje dano Quanahu i Dancing Fawn. To moram uraditi što prije, zaključio sam vidjevši iza nas oblak prašine. Samo veći broj ljudi može u ovoj suhoj zemlji podići takvu prašinu, a to znači da i se načelu takve čete lako mogao naći i sam zapovjednik tvrđave.

Odlučio me je uhvatiti ili bar preko mene doći do Quanaha. Malo pomalo prilazili su nam sve bliže. Znao sam da u Dukeu još imam onu zlatnu i često spasonosnu rezervu, ali nisam je još želio koristiti. Nadao sam se da su i pukovnikovi konji umorni od dugackog jahanja.

Približivši se Staked Plainsu, odlučio sam potražiti zaklon u kome bih mogao pričekati dolazak Quanahovih ljudi.

Uskoro smo se našli na malome brežuljku obraslome gustim šipražjem. Ostavio sa Dukea i djevojčicu u grmlju na dnu brijega, a zatim se popeo na vrh s puškom u ruci da pričekam Mackenzieja.

Mackenzieja i Quanaha.

Nakon pola sata vojnici su se približavali šikari. Opalio sa i metak se zario u prašinu točno ispred Mackenziejeva konja. Pukovnik je smirio uplašenu životinju, a zatim naredio svojim ljudima da sjašu. Svatko se zaklonio onako kako je mogao. Neki su jednostavno legli na zemlju i ne pokušavajući pronaći bolji zaklon. Bilo ih je više žz dvadeset. Prepoznao sam samo pukovnika, Teala i Bradyja.

Ispalio sam još jedan metak, a zatim legao uza stijenu. Premda nisam vidio Komance, bio sam siguran da nas odnekud promatraju. Nadao sam se da će se uskoro pokazati i da će ih biti dovoljno da natjeraju Mackenzieja na povlačenje.

Vojnici nisu znali tko je pucao i ubuduće moram paziti da im ne otkrijem položaj. Iza leđa sam čuo neki šum i naglo se okrenuo podigavši pušku, ali bila je to Willow.

— Nemoj mi se tako prikradati — ukorio sam je.

Nije me razumjela, ali neprekidno je pokazivala na brdo, pa sam na kraju zaključio da su gore Indijanci. Možda ih je vidjela, a možda samo osjetila njihovu prisutnost, ali znala je da su gore.

— Ako su gore — rekao sa zamišljeno — bilo bi dobro da se pokažu. Nadam se samo da Mackenzie nije toliko lud da se upusti u borbu, ako uvidi da su Indijanci brojčano nadmoćniji.

Spustio sam pogled na ravnicu i opazio neko kretanje. Mackenzie je naredio nekolicini da krenu naprijed i privuku protivničku vatru kako bi odredio položaj onoga tko je je pucao. Promatrao sam kako vojnici pužu potrbuške, a Macken-

zie pomno promatra okolinu ne bi li uočio odakle dolazi metak. No ovoga puta nisam pucao. S mjesta na kome sam se nalazio bilo je izuzetno teško precizno gadati, te se lako moglo dogoditi da nekoga pogodim, a to nisam želio. Dvadeset i dva vojnika nisu mi uradila ništa nažao, a čak ni onu trojicu s kojima sam se sukobio, nisam želio ozlijediti.

Nanišanio sam u trojicu vojnika koji su mi prilazili sve bliže, ali nisam pucao. Budem li prisiljen, pucaću iznad njihovih glava.

Iznenada sam osjetio lagani dodir dječje ruke na svojoj. Okrenuo sam se i pogledao Willow. Pokazivala je rukom na okolna brda. Konačno sam ugledao ono što mi je željela pokazati, i ukočio se.

Iznad nas na brijegu sjedio je Quanah na konju, visok i uspravan. Skrenuo sam pogled na Mackenzieja koji je također opazio poglavicu. I njegovi su ga ljudi opazili. Obronci brda bili su puni Komanača.

Vojnika je bilo znatno manje i našli su se u bezizlaznoj situaciji, opkoljeni sa tri strane Indijancima. Willow i ja smo se našli u sredini.

Napetost je rasla dok su protivnici zurili jedni u druge.

Ovo će biti pravo krvoproliće, pomislio sam.

Postoji samo jedan način da ga spriječim. Moram se predati Mackenzieju i pri tom se nadati da će pukovnik biti dovoljno pošten da me odvede u Fort Sill da bi podigao optužbu protiv mene. Budem li imao sreće, kapetan Fredericks će na vrijeme stići iz Washingtona.

Odlučno sam ustao i kroz šipražje izbio na čistinu. Našao sam se licem u lice s Mackenziejem i

njegovim vojnicima. Teatralnom sam kretnjom bacio pušku na zemlju i odmaknuo ruke od tijela. Joe Teal ustane i nanišani na mene, ali ga pukovnik spriječi da puca.

– Nisam ovamo došao da ga ubijem – rekao je oštro. Zatim se obrati meni. – Adamse, pridi. – Nekolicini vojnika naredi da paze na Indijance. Zastao sam nekoliko koraka ispred njega.

– Baczrevolver – naredi mi.

– Ni slučajno, Mackenzie – odbio sam čvrsto. – Nisam zato došao ovamo.

– Zašto onda?

– Da spasim život tebi i tvojim ljudima. Ovamo si došao radi mene, te vas ne bih želio imati na savjesti.

Mackenzie se zamisli.

– Što predlažeš?

– Predlažem da izvedem tebe i tvoje ljude odavde žive.

– A što je s tobom?

– Bi li otišao odavde bez mene?

– Nakon ovolikoga puta? Nikada! – vikne žestoko.

Oči su mu grozničavo sjale. Obje osobe kojima je bio opsjednut bile su mu na dohvat ruci. Ako mu ljudi stradaju, bit će kriv koliko i je, pomislio sam promatrajući njegovo lice.

– Dobro – rekao sam napokon. – Vratit ću se s vama, pukovniče. S Quanahom možete mačeve ukrasiti drugi put, kada vas bude više.

Htio je da proturječi, ali mu pogled odluta na obronke brijega. Ocijenio je situaciju kao pravi vojnik.

– Uradite ono što možete – rekao je napokon, mireći se s neizbježnim, premda očito nije bio zbog toga sretan.

– Poslat ću im djevojčicu, uzeti svoga konja i dojahati k vama. Kada me ugledate, uzjašite i budite spremni za najveću trku u svome životu.

– Dobro.

Okrenuo sam se kada sam ponovo čuo njegov glas:

– Adamse.

– Da?

– Morat ćete se smatrati uhapšenim.

– Znam – rekao sam mirno i po drugi put ga zapanjio. – Upozoravam vas da pripazite na vaše ljude, pukovniče, osobito na Teala. Jedan metak je dovoljan da svi stradamo.

Sagnuo sam se, dohvatio pušku i prišao Willow.

– Idi svojoj braći – rekao sam, a zatim riječi pokušao popratiti kretnjama ruku. Shvatila je moju poruku, obgrlila me rukama oko struka, a zatim se uputila prema Quanahu. On joj je jahao u susret. Podigao ju je na svoga konja i vratio se zajedno s njom na svoj položaj.

Uzjahavši Dukea, osvrnuo sam se i ukrstio na trenutak pogled s njegovim. Zatim sam okrenuo Dukea prema Mackenzieju i njegovim ljudima. Uzjahali su i čekali me.

– Krenimo... polako – rekao sam kad sam mu prišao dovoljno blizu da me može čuti. – Na prvi znak napada podbrusit ćemo pete žkȃo da nas sam đavo tjera.

– I tjerat će nas – reče pukovnikžž mrko, polako okrećući konja prema tvrđavi. Njegovi ljudi povelu su se za primjerom svoga vode.

– Ne osvrćite se – podsjetio sam ih oštro.

– Znam kako se treba ponašati s Indijancima, Adamse – rekao je suho.

– Dobro – prihvatio sam zajedljivo. – Onda vi recite što će se sada dogoditi.

– Ako pođu za nama, čut ćemo ih – rekao je. – Ispuštati će ratne pokliče kao i svi divljaci.

– Hoću li stići do tvrđave, Mackenzie – upitao sam neočekivano

– ili će mi Teal metkom prosvirati glavu prije no što stignem onamo?

– S malo sreće svi ćemo se vratiti u tvrđavu – izjavi on kruto. – A onda će protiv tebe biti podignuta optužba zbog izdajstva i drugih prekršaja.

– Kad onamo dodemo, dokazat ću da sam nevin – rekao sam nepokolebljivo.

– To ćemo još vidjeti.

Iznenada smo iza sebe čuli divlje krikove Komanča.

– Prvo moramo stići u tvrđavu – rekao sam.

– Slažem se – doda Mackenzie. Potjerali smo konje u puni galop.

XLII

Usporili smo tek kada smo izašli iz indijanskog područja i kad su nas Quanah i njegovi ljudi prestalžgoniti.

– & Nisu ispalili nijedan metak – reče pukovnik ne krijući zbunjenost.

– Jednostavno su nas željeli ispratiti s Plainsa.

– Možda – složio se. Podigao je ruku i dao ljudima znak da stanu, a zatim se okrenuo prema meni. – Oružje, Adamse.

– Molim? – pitao sam zapanjeno.

– Želim da mi predaš svoje oružje.

– Hej, čovječe, spasio sam ti maločas život – podsjetio sam ga.

– Zahvalan sam ti, ali ti si uhapšen. Dva revolvera uperena su ti u leđa. Bit će bolje da se ne opireš.

Znao sam da jedan od ta dva pripada Tealu koji jedva čeka da potegne obarač. Bez riječi sam predao Mackenzieju oružje.

– Griješite, Mackenzie. Znam tko prodaje puške Indijancima, a takoder znam i gdje je velika pošiljka ukradenih revolvera.

– Novih koltova tipa »peacemaker« – dodao sam značajno.

– I vjerojatno bi me mogao odvesti do njih? Ta tvoja sloboda nešto vrijedi – govorio je sarkastično.

– Mackenzie...

– Ne želim više čuti nijednu riječ do dolaska u tvrđavu, Adamse – ponovo mi se obratio službeno.

Nakon povratka u tvrđavu, odveli su me u zatvor. Čuvali su me Teal i kaplar Brady.

– Napravio si od nas budale sinoć, Adamse – reče Teal.

– Jesam li? Kako je Dutch. Boli li ga glava?

– Sretan si što nismo ubili našeg prijatelja kad je vezan na konju izletio iz staje. A Clinch je samo slomio ruku, inače bismo te optužili za ubojstva.

– Zaista sam sretan – potvrdio sam podrugljivo.

– Ah, evo Bradyja s tvojim ručkom. – Teal otvori vrata da Brady prođe, prihvati poslužavnik s hranom i baci mi ga u lice.

Zatim su počeli pljuštati udarci. Jedan me udario nogom u želudac, drugi u glavu. Poslije toga se sve odvijalo kao u nekoj magli. Tukli su me obojica istovremeno, nogama i rukama.

Kad sam se osvijestio, ležao sam na podu ćelije, a ostaci hrane bijahu rasuti oko mene. Uspravio sam se i naslonio na krevet. Paž-

ljivo sam opipao lice. Nekoliko modrica i rasječena usnica bili su posljedica Tealova »obrađivanja«.

Uto sam začuo odjek nećijih koraka po popločenom hodniku. Trenutak zatim kroz rešetke je u mene zurio pukovnik Mackenzie.

– Što mu se dogodilo? – pitao je Teala koji je stajao do njega i zlorado se osmjevivao.

– Bio je nespretan – progunda.

– Brady mu je dodao poslužavnik, on se okliznuo i ispustio ga na pod, a pritom se udario u glavu. Nije zadobio teže ozljede pa smo ga pustili da se ispava.

Mackenzie mu nije vjerovao, ali je samo rekao:

– To je sve – dajući time Tealu znak da se povuče.

– Jesi li spreman priznati? – upita zatim mene.

– Što? – pitao sam tupo.

– Oružje. Puške.

– Rekao sam vam da nikada nisam prodavao puške Indijancima, ali mogu vam otkriti tko to radi.

– Zaista? Tko?

– Jed Jordan.

– Tko je to rekao? Quanah?

– Pa što onda?

– Zar mislite da riječ jednoga divljaka...

Okrenite se malo oko sebe i recite mi što vidite ovdje u tvrđavi – rekao sam oštro.

– Svoje ljude, Adamse – odbrusi on oštro – čiji su životu dovedeni u opasnost zato što ste naružali Quanaha i njegove ratnike najnovijim vinčesterkom.

– Rekao sam vam ...

– Znam što ste mi rekli – prekinu me on. – Jordan je kriv, a vi nevini. Recite mi još samo da je možda Jordan spavao s tuđom ženom, a ne vi? – iz očiju mu je izbijao gnjev.

Nisam znao što da mu na to odgovorim. Pita sam se samo kako je saznao.

– Za sada je ovo dovoljno. Sigaran sam da će vam još koji dan boravka ovdje koristiti i da ćete uskoro biti voljni priznati istinu.

– Pobrinite se za zarobljenika, naredniče – obratio se Tealu koji se u međuvremenu ponovo pojavio. – Operite ga.

– Da, gospodine. – Kad smo ostali sami, Teal se naruga. – Pogledaj se. Zar ne bi bilo bolje da si pojede tu hranu?

– Zašto ne udeš u ćeliju i to mi ne kažeš? – viknuo sam prijeteći.

– Ne brini, imat ćemo još prilike za razgovor – rekao je Joe Teal.

XLIII

Teal, Brady i ja smo zaista razgovarali i ponovo ... i ponovo. Moram odati priznanje njihovoj vještini. Osim rasječene usnice od prvog »razgovora«, ni po čemu se na meni nisu mogli vidjeti tragovi »razgovora«. Udarali su me po rebri, trbuhu, slabinama svugdje, ali su pazili da ne ostave vidljive tragove.

Da sam uistinu prodavao puške Indijancima sigurno bih to nakon dvodnevnih razgovora bio priznao. No bez obzira na to, na trenutke sam dolazio u iskušenje da im priznam i ono što nisam učinio. Ali svaki put bi me u tome zaustavila pomisao na izraz Mackenzijeva lica kad shvati da je pogriješio.

Jednom ili dvaput su mi dopustili da nešto pojedem, ali unatoč tome bio sam gladan. Bio sam neobrijan i prljav, te sam se počeo pitati hoću li ikada izaći odavde.

Iznenadenje, ovoga puta ugodno, došlo je s doručkom.

– Ustani, vojniče – čuo sam poznati glas.

– Da, gospodine – smjerno odgovori Teal.

Ležao sam na krevetu i podigao glavu da vidim novog posjetioca.

– Clinte – čuo sam zvonki glas.

Prešao sam rukom preko očiju u nastojanju da razbistrim vid i prepoznam došljaka.

– Otvori ćeliju, vojniče – naredi glas.

– Oprostite, gospodine – čuo sam Teala. – To ne mogu uraditi bez pukovnikova naredjenja. – Zbunjeno se premještao s noge na nogu.

– Pročitaj ovo – nastavi oštrije. Čuo sam kako šuška papir, a zatim ponovo onaj isti glas. – Poslao me predsjednik Grant da riješim ovaj slučaj. Otvaraj ta prokleta vrata!

– Da, gospodine – rekao je Teal, a trenutak zatim čulo se okretanje ključa u bravi i škripa vrata.

Poznato lice nadvilo se nad mnom.

– Nebesa, Clinte, što su ti to uradili? – pitao je kapetan Bill Fredericks zaprepašteno.

– Zdravo, Bille – glas mi je bio jedva čujniji od šapata.

– Bil se okrene prema zabezeknutome Tealu.

– Naredniče, želim da liječnik bude ovdje za pet minuta – iz glasa mu je izbijala hladna srdžba. Zatim me ponovo zabrinuto pogleda i čučne kraj moga uzglavlja.

– Clite, izdrži još malo. Možeš li hodati?

– Ne znam – slabašno sam se osmjehnuo. – U posljednje vrijeme nisam ni pokušao. Kada... si došao.

Sinoć – odvrati on – ali sada sam tek otkrio da si ovdje. Je li Mackenzie naredio da te zatvore?

Kimnuo sam glavom.

– Onda je s njim gotovo.

– Pomozi mi da ustanem!

– Čekaj dok dođe liječnik! – reče i blago me gurne na krevet.

– Drago mi je što te vidim – progundao sam iskreno.

– I meni je milo što sam te pronašao. Ali za ime svijeta, Clinte, što si uradio... čime si ovo zaslužio? Obliznuo sam suhe usnice.

– Spasio sam Mackenzieju i njegovim ljudima život – rekao sam muklo.

XLIV

Nakon temeljita pregleda liječnik je utvrdio da nemam prijeloma i predložio da ležim još nekoliko dana dok mi se opće stanje ne poboljša. Poslije njegova odlaska namignuo sam Billu.

– Vani na stolu vidjet ćeš jednu bocu.

– Odmah ću je donijeti – rekao je spremno.

Nekoliko gutljaja viskija posve me je razbudilo.

– Sada se osjećam bolje – rekao sam pokušavajući sjesti, u čemu mi je Bill pomogao.

– Želiš li u hotel? – upita brižno.

– Najprije se želim pobrinuti na Mackenzieja, a potom poći u restoran. Gladan sam. Za jelom ćemo govoriti o oružju. – Netremice me je promatrao nekoliko trenutaka, a zatim kimnuo. Pomogao mi je da ustanem.

– Nasloni se na mene – rekao je vodeći me prema pukovnikovoj sobi. Teal je iz njega upravo izlazio.

– Što ovo sve znači? – upita Mackenzie oštro Billa. – Kakvo pravo imate izdavati naredbe mojim ljudima i osloboditi ovog čovjeka unatoč mojoj strogoj zabrani, kapetane? – istakao je ono »kapetane«, ali to nije zabrinulo Billa. Mirno posegne za papirima iz unutrašnjeg džepa kaputa i bez riječi ih pruži Mackenzieju.

– Kako vidite, pukovniče, sve naloge potpisao je sam predsjednik. Ako zaključim da ste zloupotrijebili svoj položaj kao zapovjednik tvrđave, mogu vas odmah razriješiti dužnosti...

– Čitati mogu i sam – prekine ga pukovnik grubo.

– Nisam ni mislio da ne možete – odvrati Bill uljudno.

– Ovo je bezobrazluk! – nastavi ljutito Mackenzie. – Otkud vam pomisao da sam zloupotrijebio svoje ovlasti?

– Za početak je dovoljno spomenuti mučenje zatvorenika, gospodine – glasio je staložen odgovor.

– Ne znam o čemu govorite.

– To ćemo ustanoviti prilikom istrage i detaljnog saslušavanja, gospodine – oštro će Fredericks.

– Trenutno ste oslobođeni dužnosti zapovjednika Fort Silla – nastavi hladno. S tim se riječima okrene i pođe prema vratima. Širom ih otvori i zovne Mackenziejeva skretara. – Naredniče, pukovnik Mackenzie je upravo razriješen dužnosti zapovjednika ove tvrđave. Molim vas da o tomu izvijestite sve oficire, vojnike i osoblje. Ako želite provjeriti moju nadležnost, pogledajte naloge koje čita pukovnik.

i – Uh... da, gospodine – mucao je zbunjeni narednik. Ušao je u sobu i iz Mackenziejeve beživotne ruke uzeo dokumente i temeljito ih pročitao.

– Zadovoljni? – upita Fredericks.

– Da, gospodine.

– Dobro. Vi ste svjedok ovoga čina razrješenja dužnosti pukovnika Mackenzieja. Sada obavijestite o tome ostale.

– Pukovniče, molim vas da ispraznite ove prostorije i do daljeg naređenja boravite u svojoj kući.

Mackenzie nas je obojicu odmjeravao pogledom punim mržnje.

– Još niste čuli moju posljednju riječ – rekao je bijesno. – Obojica! Stupit ću sam u vezu s predsjednikom.

– Uradite to svakako, gospodine

– ljubazno će Bill.

Pukovnik zgrabi šešir i sablju i izjuri iz kancelarije bijesno zalupivši vrata za sobom.

Umorno sam se srušio na stolicu.

– Kakvo olakšanje! Pronadi kakvu bocu viskija u stolu – rekao sam iznemoglo. U Mackenziejevoj ladici našao je dopola punu bocu koju smo naizmjenice praznili. Za to sam mu vrijeme pričao događaje iz proteklog tjedna.

– Taj se čovjek uistinu predao svojoj opsesiji. – Mrmljao je kad sam završio. – Sramota je to, zaista. Čuo sam da je bio dobar oficir.

– Dok nije stigao u Fort Sill i uhvatio se Qanaha.

– I tebe – doda sa smiješkom – Teal te je mučio, zar ne? – sjetio se iznenada. Potvrdio sam kimanjem. – Pobrinut ćemo se za nj poslije. A sada mi reci što je s onim koltovima? Gdje su?

– U podrumu ispod saluna kojeg posjeduje Jed Jordan.

– Čovjek koji Indijancima prodaje puške? – Ponovo sam odgovorio kimanjem. – To je nevjero-

jatno. Qanah ti je odao ime svoga dobavljača ... i ti mu vjeruješ?

– Svakako. On je častan čovjek, Bille.

– Da, a takvi, su sam bog zna zašto, rijetki, zar ne? – promrmlja zamišljeno. Bill Fredericks i ja upoznali smo se dok sam bio pomoćnik saveznog šerifa, a on narednik u vojsci. Zajednički smo riješili jedan slučaj i sprijateljili se. Otada je prošlo deset godina, ali smo se povremeno vidali i izmjenjivali informacije. Uvijek sam znao gdje se nalazi. Posljednji put sam ga vidio prije dvije godine, ali za to se vrijeme nije mnogo promijenio. Visok, crnokos s brkovima, mojih godina i izuzetno naočit, oduvijek je privlačio poglede ljepšeg spola. Prije nekoliko godina je unaprijeđen u kapetan a koliko sam čuo, na najboljem je putu da se popne i dalje na ljestvici vojne hijerarhije.

Možda ću mu baš ovo pomoći. Slučaj Jordan i Mackenzie. – Ako Jordan oružje krade vojsci – izrekne Bill prvi svoju sumnju – jamačno ima ortake koji mu u tome pomažu. Misliš li da bi Mackenzie mogao biti u to umiješan?

– Sumnjam, Bille – rekao sam iskreno. – Sam si spomenuo da je Mackenzie bio dobar vojnik. Mogao je pustiti Teala da me ubije kad smo se vraćali sa Staked Plainsa, ali nije.

– Ali dopustio im je da te tuku ... štoviše...

– ... misliš da je to urađeno po njegovu nalogu – dodao sam slegnuvši ramenima. – Mislim da je to zbog njegove žene... lijepe plavuše...

– Shvaćam – značajno me pogledao, a zatim prasnuo u smijeh. Prvi put nakon nekoliko dana nasmijsao sam se i ja. – A što je s Tea-

lom i njegovim ljudima? – nastavi Bill zamišljeno. – Ubili su tvoga Freddieja, okretni su i bezobzirni...

– Da, oni bi mogli raditi sa Jordanom – promrmljao sam.

– Onoga velikog monstruma Dutcha Blacka vidio sam nakon dolaska ovamo. Još se osjeća loše. Čim si ga oborio?

– Dobrom voljom – rekao sam obješenjački. – Jesi li vidio Clincha?

– Misliš onoga sa slomljenom rukom? Jesam. Moramo pripaziti na Teala i njegovu trojku. No sada ćeš ti poći u hotel. Dosta je bilo za danas – dodao je odlučno.

– Što ćemo sa Jordanom...

– On je moja briga. Ti više nisi optuženik a to si i želio, zar ne?

– Jesam, ali htio bih ipak do kraja... – ustao sam, ali umor, glad, viski i uzbuđenje učinilo su svoje. Posljednje čega se sjećam je Fredericksov povik:

– Naredniče!

XLV

Idućega dana Bill mi je donio loše vijesti. Jordan i oružje su nestali. Teal i njegovi ljudi, također.

– A Mackenzie? – pitao sam uzbuđeno.

– On je kod kuće, ali žena ga je ostavila. – Vragoljasto me pogleda. – Ovdje je u hotelu. Želi te vidjeti.

– Pomozi mi da se najprije odjenem – progundao sam.

– Zašto si odjednom tako stidljiv? – nasmiješi se Bill. Prostrijeho sam ga pogledom.

– Pronađi oružje – zarežao sam.

– Hoću, pukovniče – uljudno se nakloni.

– Oprosti, kapetane. Molim te, pronadi oružje.

– Ovo već bolje zvuči – Bill se nasmije. Iznenada mu se lice uozbilji. – Te revolvere smo poslali vlakom iz Washingtona, ali nikada nisu stigli na cilj. Ako su ovdje u Fort Sillu, pronaći ću ih makar me to stajalo života. A i Mackenzieja.

– Još mislim da on nije umiješan u krađu.

– Dobro, vidje ćemo to. Slušaj, obuci se a ja ću ti poslati gospođu Mackenzie. Vidjet ćemo se na večeri.

Sheila je bila ozbiljna i zabrinuta.

– Što se dogodilo? – pitao sam je kad je sjela.

– Jučer je Ronald došao kući tako bijesan da sam se uplašila i pobjegla u hotel. U toku našega braka svakakvi su se osjećaji prema njemu ispreplitali u meni, ali nikada strah. – Pogledala me je očiju punih suza. – Bojim se da će i tebi nanijeti zlo. Mrzi te i okrivljuje za sve, Clinte.

– Ti si mu rekla za nas, zar ne?

– Jesam – spustila je pogled. – Željela sam ga povrijediti. – Slegnula je ramenima.

Ustala je. U krupnim svijetlim očima caklile su se suze, a ja nikada nisam mogao podnijeti da žena plače. Privio sam je uza se i strasno je poljubio za rastanak.

– Zbogom, Clinte – rekla je tužno i istrčala iz sobe.

XLVI

Odlučio sam najprije pogledati Dukea koji je bio u vojnoj konjušnici.

– Čini se da ti vojnički život prija? – mrmljao sam zadovoljno

prelazeći pogledom preko njegove sjajne dlake.

– Ipak, stari moj, nisi ti konj za armiju. Ti si slobodnjak – tepao sam mu nježno vodeći ga prema Freddiejevoj staji koju je sada preuzeo njegov prijatelj.

Zatim sam se vratio u tvrđavu da potražim Billa. No u Mackenziejevim sam prostorijama našao samo narednika, bivšeg pukovnikova sekretara.

U ruci je držao jedan papir i za oko mi je odmah zapela riječ oružje.

– Što je to? – upitao sam oštro.

– Izvještaj iz tvornice u Washingtonu o isporuci oružja za Fort Sill – objasni on.

– Je li pukovnik Mackenzie redovito primao takve izvještaje?

Čovjek potvrdi. Zahvalio sam mu i žurno se oprostio. Krenuo sam prema restoranu u kome smo trebali večerati dok su mi glavom prolazile svakojake misli.

Gdje je Jordan mogao sakriti revolvere?

Dutch Black je onesposobljen, a on je jedini koji je s lakoćom mogao prenijeti sanduke na drugo mjesto. Kamo su ih mogli skloniti Jordan, Teal i Brady? Jamačno ne daleko. Sanduke nisu mogli neopaženo natovariti na kola i voziti kroz grad. To znači da su još u blizini.

Pio sam drugu šalicu kave, čekajući Billa, kad mi je palo na um gdje i kako su krijumčari mogli skloniti oružje. I kako su znali za točno vrijeme isporuke oružja.

Pogledao sam na sat i zaključio da do Billova dolaska još ima vremena. Ustao sam s namjerom da još nešto provjerim prije nego što mi iznesem svoj plan.

– Imam odgovor na naš problem – rekao sam mu dva sata poslije toga. Sjedili smo sučelice jedan drugome u kutu restorana.

– Naš problem? – začudeno podigne obrve.

– Naš – ponovio sam čvrsto. – I ja bih želio razmrsiti zagonetku oko oružja – rekao sam ističući svaku riječ.

– Dobro – pomirljivo će on. – Što si otkrio? Reci brzo!

– Ako se složiš s mojim naumom, provest ćemo ga tek ujutro.

– Zatim sam mu polako iznio svoj plan. Na kraju je kimnuo glavom, zamišljeno zureći preda se.

– Zvuči razumno. Dutch Black će vjerojatno znati gdje su ostali. Jordan je za barom i gotovo mi se nasmiyao u lice kad smo potražili podrum i vratili se preda nj praznih ruku.

– Bude li sve teklo po planu – rekao sam trljajući ruke – sutra uvečer se neće smijati.

– Jedva čekam da to vidim. Bije me hvata kada promislim koliko je štete nanio taj čovjek armiji, prodajući oružje Indijancima.

– Ni prema Indijancima nije bio pošten – nastavio sam ja. – Prodavao im je puške bez dovoljno municije.

Uto je konobarica donijela večeru pa smo prionuli jelu.

– Jesi li posve odustao od zakona, Clinte? – upita me Bill.

– Ne od zakona – ispravio sam ga – već od posla koji bi mi nalagao da provodim zakon. Neka to rade drugi. Želim biti slobodan.

– Siguran sam da želiš ali ti tvoja reputacija to ne dopušta, dragi moj. Čuo sam da si bio s Hickom u Abileneu – lukavo me pogleda, ali nisam se dao navući na tanak led.

– Ne bih o tomu sada govorio – rekao sam kruto i ustao.

Ispratio me je do hotela. On je spavao u Mackenzijevoj kancelariji u kojoj je bio pomoćni krevet.

– Što će se dogoditi s pukovnikom?

– Ovisno o rezultatima istrage, mogao bi biti premješten ili čak otpušten – rekao je ozbiljno.

– Kakva sramota. Dopustio je da ga opsjednutost Quannah uništi. Tome sam zatim pripomogao i ja – dodao sam sjetno.

– Kakav je Quannah? – upita on kad smo stali ispred hotela. Slegnuo sam ramenima i zamislio se.

– Veliki voda. Častan čovjek. Smatrao je da mi nešto duguje te je svojim životom bio spreman platiti dug.

– Hrabar čovjek – potvrdi Bill zamišljeno. – Voda i mora biti takav. Ne shvaćam zašto ne prihvati mir koji nudimo njegovu narodu?

– I sam znaš odgovor na to. Jedan je razlog želja za osvetom. Poznata ti je priča o njegovoj obitelji. Majka je umrla od gladi kad su nju i kćerku oteli bijelci i vratili je obitelji Parker. Potom je srvan tugom umro otac, a i mladi brat. Ostao je samo Quannah...

– Znam tu priču – promrmlja Bill.

– A i taj mir koji im nudite – dodao sam žesteći se sve više – nije nipošto ono na što su on i njegovi ljudi navikli.

– Prije ili poslije morat će se predati... ili umrijeti.

Okrenuo sam se i ušao u hotel.

– Predati ili umrijeti – mrmljao sam sebi u bradu. – Odluka je lagana, barem za njega.

– Narednik Richard Meyers je pukovnikov osobni sekretar već osam mjeseci – rekao mi je Bill idućega jutra.

– A koliko vam već nestaju pošiljke oružja? – pitao sam.

– Oko šest mjeseci.

Zadovoljno sam kimnuo glavom.

– Jesi li spreman odigrati svoju ulogu? – pitao sam Billa.

Uspravio se i zagladio kosu.

– Oduvijek sam želio biti glumac – rekao je vragolasto.

– Sada kada znaš gdje je oružje, lako ga možeš pokupiti – rekao sam glasno otvorivši vrata Billove kancelarije.

– Pričekat ću malo. Želim pronaći Teala i njegove momke. Dutch je također nestao.

– Javi mi kako je to završilo – rekao sam i pošao prema izlazu. Ondje sam zastao. – Zbogom, naredniče.

– Zbogom, gospodine – promrmlja zbunjeno. Misli su mu očito bile zaokupljene onim što smo maločas govorili.

U hotelu sam se pozdravio sa Shilom. Doimala se tužno. Obuzelo me žaljenje prema mladoj ženi dok sam odlazio, no nisam imao izbora.

Pop Jordan me je odmjerio svojim očicama.

– Sretno, mladiću. – rekao je srdačno.

– Hvala, sretno i vama, Pope! – odvratio sam mirno. U sebi sam dodao: I trebat će ti sreća, tebi, tvome sinu i njegovim prijateljima.

* * *

– Kasno je – šapne Bill Fredericks.

– Žele biti sigurni da svi spavaju – odvratio sam.

Čučali smo u mraku iza Jordana hotela, a desetak vojnika je čekalo zajedno s nama da se otvore stražnja vrata podruma ispod hotela.

Slučajno sam jednom opazio Popa kako kroz njih izlazi i sjetio se gdje bi Jed mogao skloniti oružje. Gdje, ako ne u očevu podrumu?

Cijela ta priča o ocu i sinu koji su u svadi bila je izmišljena samo zato da bi mogli bolje surađivati. Na taj način nitko neće posumnjati da sin krije oružje u očevu hotelu. Kad sam Mackenzieju rekao da Jed prodaje oružje Indijancima, Teal je to saznao i obavijestio svoga prijatelja da ukloni preostale sanduke. Upravo na vrijeme, prije Billova dolaska.

Iz razmišljanja me trgne Billovo upozorenje. Podigao sam pogled i opazio tračak svjetlosti kroz odškrinuta vrata podruma.

– Umorili su se od čekanja u zagušljivome prostoru – promrmlja Fredericks piljeći u vrata što su se polako otvarala. Snop svjetlosti postao je širi.

– Ugasi svjetiljku, idiote – čuli smo nečiji glas.

Svjetlo se ugasi, ali ne prije no što sam opazio Jeda Jordana, Jacka Clincha i Popa Jordana.

– Hajdemo – dobacio je Jed ostalima. On i Brady nosili su jedan sanduk, a za njima se gegao Dutch Black koji je sam nosio drugi sanduk, premda mu je lice bilo u zavojima.

– Jesi li siguran da su to oni sanduci – procijedi Bill. – Ne smijem izložiti opasnosti živote svojih ljudi...

– Jesu – rekao sam nakon kraćeg oklijevanja. Unatoč mraku nisam ni trenutka sumnjao da su to sanduci oružjem.

Bill dade znak trojici vojnika koji su nosili svjetiljke. On i ja stupili smo naprijed, a za nama i ostalih deset vojnika s podignutim puškama upravo u trenutku kada su se svjetiljke upalile i osvijetlile povorku koja je izlazila iz podruma.

Jed Jordan nije gubio vrijeme. Spustio je sanduk, a odmah zatim čuo se snažan tresak. I Clinch je uradio isto i zdravom rukom posegnuo za revolverom, no ja sam ga u tomu spriječio oborivši ga metkom. Pop Jordan je također pao, a Dutch je sandukom zamahnuo prema nama. Bill i ja smo se na vrijeme izmakli. Sanduk se raspao, a komadi razbijenog drva letjeli su na sve strane kao i novi kol-tovi.

Kao da je zaboravio da ima revolver, Dutch jurne prema naoružanim vojnicima. Oni nisu gubili vrijeme, a pet metaka dovoljno je da se obori čak i gorostas poput njega.

Opazio sam da je Clinchu ranjeno rame, a Pop Jordan je još ležao neozlijeđen, nastojeći se sandukom zaštititi od metaka.

Sam Brady je ukočeno zurio u nas dok smo mu prilazili. Opazio sam da netko nedostaje.

– Do vraga, gdje je Jordan?

Nitko nije znao. Nekoliko trenutaka svima nam je bio privukao pažnju Dutch i sanduk s oružjem što ga je bacio na nas, a to je iskoristio Jed Jordan i pobjegao.

– Kamo je mogao pobjeći? – upita Fredericks.

– U podrum – rekao sam i pošao niza stube.

Čuo sam kako Bill izdaje nalog vojnicima da opkole zatvorenike i dobro na njih paze, a zatim je pošao za mnom. Posve sam zabora-

vio na golemo Dutchovo tijelo što mi se sada isprijecilo na putu. Na moju sreću! Da se nisam spotaknuo i pao, bio bih vjerojatno mrtav. Iz Jordanova je je revolvera dvaput bljesnulo. Iza leđa sam čuo Billov krik. Izvukao sam revolver i opalio prema bljesku. Prodoran urlik bio je popraćen padom Jordanova tijela.

Uspravio sam se i okrenuo prema vrhu stepenica.

— Bille — pogledom sam nastojao razaznati njegov obris u mraku — Bille, jesi li dobro — ponovio sam prestrašeno.

— Upali svjetiljku, za ime svijeta — protisne on.

Jedan vojnik pruži mi ručnu svjetiljku. Bill je sjedio na vrhu stubišta, a iz ranjene lijeve ruke kapala mu je krv.

Podno njegovih nogu ležao je Dutch. Bio je mrtav, a u velikim iskolačenim očima još se nazirao izraz nevjerice.

Okrenuo sam se i osvijetlio Jordanovo tijelo u blizini podrumskih vrata. Moja dva metka pogodila su ga točno u grudi. Oko njega je ležala gomila sanduka s novim koltovima.

— Imao sam pravo, zar ne? — dobacio sam pogledavši zadovoljno Fredericksa.

— Čini se da je tako — progunda on stišćući rupčić uz ranjenu ruku.

XLVIII

Idućega jutra uhvatili smo i posljednjega člana bande.

— Gospodine? — narednik Meyers je iznenađeno zurio u Billovu zavezanu ruku. Pogled mu zatim klizne na dva vojnika koja su sta-

jala iza nas. Fredericks ga zatim hladno obavijesti da treba predati oružje i da će ga vojnici otpratiti do ćelije u kojoj su njegovi prijatelji.

Jed Jordan i Teal su se udružili, a zatim nagovorili Meyersa da s njima surađuje. Njemu je, naime, bila dostupna informacija o pošiljkama oružja.

Mackenzie je bio opsjednut Quannahom i željom da ga uhvati, pa nije uočio što oni rade. Kad sam sve to skupa povezao, dogovorio sam s Billom da napravimo malo predstavu za sekretara. Htjeli smo da Jordanu i ostalima kaže da znamo gdje se oružje skriva i time ih natjeramo na pokret. Sada su Jordan i Black mrtvi, a ostali u zatvoru.

— Eto, i to je gotovo — promrm-ljao sam zadovoljno.

Billi mi pruži bocu viskija.

— Natoči — reče sjedajući za stol.

— Gle, gle, jedna mala rana i već želi da ga poslužuješ — dobacio sam pružajući mu čašu. Podigao sam zatim svoju. — Za naš uspjeh?

— Zar ovo zoveš uspjehom? — Bill pokaže svoju ruku.

— Ja sam nevin, otkrivljene stranke su platile ili će platiti svoju kaznu, a ti si dobio svoje sjajne nove koltove, zar ne?

— Da, imaš pravo. Pijmo za uspjeh — promrmlja on.

Nedogo zatim čvrsto sam mu stisnuo ruku.

— Zbogom, Bille. Javit ću ti se uskoro.

— Clinte, hvala ti za sve.

Podigao sam ruku na pozdrav i izašao.

Duke, kola i konji čekali su me ispred tvrđave. Dok sam prolazio kraj rezervata nisam mogao da ne

mislim na Dancing Willow, njenu sestru i, najviše od svih, na Quanaha.

Nestalo je njegova izvora oružje. Barem privremeno. No on je bio spreman odreći ga se da bi isplatio svoj dug prema meni. Znao je,

doduše, da će se prije ili poslije pojaviti netko tko će mu biti voljan prodati oružje i za nekoliko dolara ugroziti na tisuće života bijelih i crvenih. No koliko zapravo vremena Quanahu ostaje prije nego što se bude morao predati ili umrijeti?

U PRIPREMI:

Jane Mark:
BORBA ZA NASLJEDSTVO

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 2.340 d, a za 6 mjeseci 1.170 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR-a »Vjesnik«, Interna banka Zagreb s oznakom »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

RS MAGAZIN

u novom revijalnom izdanju donosi:
Svijet današnjice — revijalni prilozi i zanimljivosti iz zemlje i svijeta: Prolazi li vrijeme zavođenja; Suvremena čuda svijeta; Kako se zabavlja Pariz; Važno je imati stila; Breakdance ili zapleši to, opet, Njofra; Michael Jackson, zvijezda osamdesetih ● Pripovijetke Hemingwaya, Pirandella, Pavličića, Nancy Phillips, Ane Žube, Clare Boylan i drugih ● Stripovi: Rip Kirby, Kapetan Niko, Kolekcionar ● Alternativni stripovi — korak dalje ● Testovi ● Humor ● Enigmatika

RS MAGAZIN

uskoro na svim kioscima!